

ספר פניני הזהר

הדקה היומית
לזהר דף היומי
החדש השלם והמנקד

מסכת ערובין

מלקט מספר "אור הזהר" עם הוספות חדשות
המחלק לכל ימות השנה על פי סדר למוד ש"ס דף היומי, לשבע שנים, ומסדר ללמוד
ברבים להתחבר בדקה אחת לתנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א
בו יבאר גדל החיוב ללמוד וללמוד הזהר הקדוש והתקונים והכמת האמת שחבר התנא
האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א - אשר גילה סודות נפלאים בתורה, שבהם העולם קיים,
והשאי צנצנת הפן ברכה לדור אחרון עקבתא דמשיחא להצילנו מגלות החל הזה, ועל ידי
זה תמלא הארץ דעה פמים לים מבסים, בגאולה השלימה במהרה ברחמים.

מעלתה - טהרתה - קדשתה - סגלתה

קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים, זוה"ק, תקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי
שו"ת, ספרי בעשטה"ק ותלמידיו, הגר"א ותלמידיו, גדולי הספרדים הדבוקים בכתבי
האר"י, ספרי מוסר, קרוב לאלף צדיקים ומראה מקומות, פללים יסודיים ועיקריים בענין
למוד הזהר והתקונים.

דבריהם הקדושים חוצבים להבות אש, מלהיבים נפש האדם, מדריו ומורה דרו, להתמיד
בלמוד הזהר, ולסים מידי שבוע בשבוע כל פרשת הזהר.

אוסף ענקי במקצוע זה עדין לא ראה אור הדפוס עד היום

תקנתנו כי דבריהם הקדושים יעשו רושם בלבות בני ישראל, וזה יהיה פרי עמלי להביא
הברכה לכל בית ישראל בכל מקום שהם.

בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

עיר וקדוש מן שמיא נחת - כי לא תשכח מפ"י זרעו

שנת 'ספ"ר אור הזהר' עם כולל שלשה תיבות - [בגימטריא] תשע"ג לפ"ק חודש שבט תשע"ג

הוצאה שביעית עם הוספות חדשות ותיקונים

חודש שבט תשע"ג לפ"ק - עיה"ק בית שמש טובב"א

"כל ישראל מתחזקים היטב בלימוד
זוהר וש"ס באהבה" בגימטריה =
1913 "וְזָרְקָתִי עֲלֵיכֶם מִיַּם טְהוֹרִים
וְטָהַרְתֶּם" = 1913 (יחזקאל פרק לו כה)
"יִשְׁמַע חֶכֶם וְיוֹסֵף לָקַח וְנָבוֹן תַּחְבְּלוֹת
יִקְנֶה" = 1913 (משלי פרק א' ה').

"בראשית" אותיות "תא רשב"י",
כלומר: "בא רשב"י", בראשית כל
העולם נברא בשביל התורה שנקראת
ראשית, ובשביל ישראל שנקראו
ראשית, ולמען שיבוא הרשב"י ויגלה
תורתו לדור אחרון ובזכותו נגאל,
ובזכות ובכח הלימוד הקדוש הזה נצא
מן הגלות, לא בזולת זה הלימוד, כְּאִשֵּׁר
אָמְרוּ בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא (פרשת נשא) זֶה
לְשׁוֹנוֹ: בְּהָאֵי חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר
הַזֶּה, מִן זִוְהָרָא דְּאִימָא עֲלָא תְּשׁוּבָה.
בְּאֵלֵין לֹא צָרִיךְ נִסְיוֹן, וּבְגִין דְּעֵתִידִין
יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם מְאִילָנָא דְּחַיִּי, דְּאִיהוּ
הַאי סֵפֶר הַזֶּה, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי. וְיִתְקַיֵּים בְּהוֹן, (דְּבָרִים לב) "ה'
בְּדָד יִנְחֶנּוּ", עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ.

ספר פניני הזוהר

הדקה היומית
לזוהר דף היומי
המחולק ל-7 שנים

מסכת עירובין

ספר פניני הזוהר לזוהר דף היומי: הוא ספר לימוד יומי, המבוסס על ספר הזוהר הקדוש שכתב התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א.

פניני הזוהר: הם משפטים קצרים שנבחרו בהקפדה מתוך ספר אור הזוהר השלם, בהוצאת מפעל הזוהר העולמי, מטרתם להאיר בכל יום, אור מגנזי מרומים, הנקרא זוהר הרקיע, אל נשמתו של כל יהודי, בלימוד דקה אחת מתחברים לתנא האלקי הרשב"י הקדוש.

בזכות השמיעה או הקריאה של מאמרי הזוהר נשמתו של כל יהודי תרגיש ששולחים לה צלילים מאינסוף ב"ה, שמדברים בשפתה, הנשמה תרגיש כיסופים וגעגועים למקור מחצבתה, אור הקדושה והטרה תעטוף בחמימות ואהבה האינסופיים המזומנים לכל יהודי.

בלימוד הדקה הזאת יוליד בלב כל יהודי יראה ואהבה גדולה להשם יתברך, בתשוקה שתגרום להתחזקות בקיום תורה ומצוות לשמה, ויסיף וילך מחיל אל חיל.

עצם הלימוד הזוהר מזכך את הנשמה ומאיר אותה, ובזכות דקה של לימוד בכל יום, הלומד מסיר מעליו גזרות קשות חולאים, מחלות ויסורים רבים רח"ל, ומזכה את עצמו, ואת כל משפחתו, ואת כל עם ישראל, לשפע של רחמים, שמחה ואהבה, ומזרז את בואו של משיח צדקנו בגאולה השלמה בב"א.

פניני הזוהר: שולבו יחד עם זוהר דף היומי על כל הש"ס שיצאו בהוצאת מפעל הזוהר העולמי, בראשותו של הגה"צ האדמו"ר מהאלמין - הרב שלום יהודה גרוס שליט"א.

הפתגמים כוללים קטעים קצרים של הזוהר והדרכות לחיי היום יום, ולעבודת השם על פי ספר הזוהר, בעקבות הצעה של גדולי המקובלים, הוצע ללמוד ממנו מדי יום, במקביל ללימוד דף זוהר היומי והש"ס.

על ידי שנתדבק בעץ החיים, תרום קרני כנסת ישראל שבעתיים, ונזכה לראות בנחמת ציון וירושלים, במהרה בימינו אמן.

על ידי לימוד הדקה הזאת תראו ישועות בכל הענינים

תורתו קטן למד, היא פועלת עניינה, הוא יקליץ טוב בעדמה, אדונו פר יוחאי.

על הטוב יזכר ידיד נפשי, וידיד כל בית ישראל, גדול בתורה ובמעשים
טובים, יקר הערכין, ראש וראשון לכל דבר שבקדושה,
מופלא ומופלג בכל מדה ומעלה ישרה, ירא וחרד לדבר ה', אהוב לשמים
ונוח לבריות, מוקיר רבנן, רודף צדקה וחסד, היקר והנעלה המפורסם
לתהלה

מוהר"ר אברהם קובן שליט"א, וזוגתו מרת מיכל שיחיו עמו"ש
שתרמו להדפסת:

ספר

הזהר הקדוש עם לשון הקודש

לש"ס דף היומי

מסכת עירובין

להאיר את הש"ס באור הזהר

וכן הספר המצורף

פניני הזהר

להודות על הנס שנצלה ביתו בת שבע שירה בת מיכל שתחי',
זכות התנא האלוקי רבי שמעון בן יוחאי זיע"א תעמוד לו להתברך
בברכה המשושלת בתורה,

ובכל אשר יפנה ישכיל ויצליח,

מתוך אושר ועושר והרחבת הדעת,

בריות גופא ונהורא מעליא ובכל מילי דמיטב,

באריכת ימים ושנים טובים ורוב נחת מכל הילדים,

ולזכות לראות בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

ספר פניני הזהר

הדקה היומית

לזהר דף היומי

~ החדש השלם והמנוקד ~

מסכת ערוכין דף ב - דף ק"ה

(א) שני מצוות לרבינו יונה אור עינינו: התלויות בכללות השם הקדוש, מצות עשה להתבונן בגדלות השם יתברך שנאמר וידעת היום והשבת אל לבבך כי הויה הוא האלקים

ויש עוד שני מצוות לרבינו יונה אור עינינו, התלויות בכללות השם הקדוש, מצות עשה להתבונן בגדלות השם יתברך, שנאמר: "וידעת היום והשבת אל לבבך כי הויה הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד", ונאמר: "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה", דהינו להתבונן בגדלות יוצר בראשית האין האציל ברא ויצר ועשה מראש אדם קדמון לכל הקדומים עד הסוף עשיה האין יש אֱלֹהִים ורבוא רבבות עולמות וכל

עלמין קמיה כהאי חירגא דיומא דלא שמייה חשיבין והאין כל העולמות תלוין בשמו הגדול הויה כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו כסא כבודו האין הוא עומד רגל ראשון שני שלישי רביעי במה הוא משתמש חשמל האין הוא עומד ובכמה פנים הוא מתהפך בשעה אחת הבזק האין הוא עומד כרוב האין הוא עומד מצפוני ועד קדקדי האין אני עומד כמה שעור בפת ידי וכמה שעור אצבעות רגלי וכי לא זה

מסכת
ערוכין
דף ב'

הדרִי זֶהוּ גְדֻלְתִּי זֶה הִדֵּר יִפְיִי
שְׁבִנִי אָדָם מִפִּירִים כְּבוֹדִי מֶה
רְבוּ מַעֲשֵׂיךָ הוֹיָה וְעָקֵר מַצּוּה
זֹאת לַחֲקֹר וּלְלַמֵּד בְּדִבְרֵי מָרָן
אַלְקִי וּבְדִבְרֵי הַזֶּהֱר וַיִּכֵּן מַעֲמַד
וּמַצֵּב כָּל הָעוֹלָמוֹת.

(אֲזַכֵּר הַסִּיּוֹם קְאִמְלִינָה שְׁמוֹת דָּף כִּז עֲמֻד ג')

מִהִימָנָא לְהַרְשָׁבִי: "הָאִי
חֲבוּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהֱר
מִן זֹהֲרָא דְאִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָה
וּבִגִּין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמִטְעָם
מְאִילָנָא דְחַיִּי, דְּבִינָה אִיהִי
אִילָנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהֱר,
יִפְקֹן בֵּיהּ מְגֻלּוֹתָא בְּרַחֲמֵי."

פְּרוּשׁ, כִּי בִינָה הִיא חֲרוֹת וּבָה
נִפְקֹן יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרִים וּנִקְרָאת
אִילָנָא דְחַיִּי וּבַעֲסָקָם בְּזֶהֱר
שֶׁהוּא גַם כֵּן אִילָנָא דְחַיִּי, שְׁעַל
כֵּן נִקְרָא הַחֲבוּר עַל שֵׁם זֶהֱר
דְּבִינָה דְּבָהּ נִפְקִין עֲבָדִין לְחִירוֹ
גַם הֵם יִפְקֹן לְחִירוֹ מְגֻלּוֹתָא.

אַקְדִּים טַעַם לְשִׁבַּח לְמָה קָרָא
הַרְשָׁבִי זְכֵרֹנוּ לְחַיִּי
הָעוֹלָם הֵבֵא לְחֲבוּר זֶה תְּקוּנִים.
בְּשִׁלְמָא לְסֵפֶר הַזֶּהֱר מְצִינוּ
טַעַמוֹ מִפְּרָשׁ בְּרַעֲיָא מִהִימָנָא
פְּרִשְׁתָּ נָשָׂא שְׁאֲמַר רַעֲיָא

(ב) נקרא ספר הזהר - פי מזהירים כל הלומדים בו

וּבְפִרְשֵׁתָּ בְּהַעֲלוֹתְךָ:
וְהַמְשָׁפִילִים יִזְהִירוּ כֹּזֵהֱר הִרְקִיעַ
אַלִּין אֵינוֹן דְּקָא מִשְׁתַּדְּלִין בְּזֶהֱר
דָּא, דְּאַקְרִי סֵפֶר הַזֶּהֱר. מִפְּרָשׁ
שְׁנִקְרָא "סֵפֶר הַזֶּהֱר" כִּי
מִזְהִירִים כָּל הַלּוֹמְדִים בּוֹ אֲבָל
"תְּקוּנִים" מֵאִי טַעַמָּה אִם נֹאמַר
לְפִי דְּבִיָּה תִּלְיָא תְּקוּנָא דְּעֲלָאִין
וְתַתְּאִין דְּמִלְּאָכִין וְדִנְשִׁמְתִּין
וְדִשְׁכִּינְתָּא כְּמוֹ שְׁכַתּוּב בְּרִישׁ
הַקְדָּמַת הַתְּקוּנִים (דף א' ריש עמוד
ב') וְזֶה לְשׁוֹנוֹ וּרְשׁוֹתָא אֲתִיָּהִיב

מסכת
עירובין
דף ג'

לְאַלִּין נִשְׁמַתִּין דְּאֲתַתְּרִכוּ
מֵאֲתִרְיָהּ בְּתַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא וְשְׁכִינְתִּיהּ, לְקִנְנָא בְּהָאִי
חֲבוּרָא, דְּאֲתַמַּר בָּהּ (מְשָׁלִי כִז י')
כְּצִפּוֹר נוֹדֶדֶת וְכוּ' וּבְזֶהֱר פְּרִשְׁתָּ
תְּרוּמָה בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל
מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיתָא הָאִי עֵת
מִהִימָנוֹתָא מִתְּתַקֵּן בְּתִקּוּנָא
וּמִתְקַשְׁטָת וְכוּ' זֶה לֹא יִסְפִּיק כִּי
אֲמָה מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיתָא בְּאִיָּזָה
סֵפֶר שְׁיָהִי וְכֵן אָמַר בְּדָף א'
כְּנִזְכֹּר לְעֵיל זְכָאָה אִיהוּ מְאִרִי

הַעֲשֵׂיָהּ בְּנֵה יְסוּדוֹתָיו עַל מִסְפָּר
קָטָן בְּכוֹנֶה מְכוֹנֶת לְזֶה עַד כָּאֵן
לְשׁוֹנוֹ הָאֶרֶ"י זְכוּרוֹנוֹ לַחֲיֵי
הָעוֹלָם הַבָּא.

אם כֵּן גַּם אֲנִי עֲנִינִן בְּתַרְיָה
דְּהִינֵנו טַעְמָא שְׁקָרָא שְׁמוֹ
תְּקוּנִין הֵגֵם שְׁכָל דְּבָרֵי תוֹרָה
מִתְקַנִּים הַשְׁכִּינָה הֵנָּה עֶקֶר
הַתְּקוּן הוּא בְּעוֹלָם הַעֲשֵׂיָה שְׁבָה
מְדוּר הַקְּלָפוֹת וְהַשְׁכִּינָה צְרִיכָה
לִירֵד לְעַמְקָם לְהַעֲלוֹת
הַנִּיצוּצוֹת וְלֶאֱסֹף נִדְחֶיהָ אֵלֶיהָ
וְאִם כֵּן צָרִיךְ כַּח גְּדוֹל כְּדִי
לְתַקְנָהּ וְלַהֲעֲלוֹתָהּ מִהַעֲשֵׂיָה
שְׁשֵׁם הַקְּלָפוֹת תְּקִיפִין וְאִם
עָלְתָה מִהַעֲשֵׂיָה תְּקוּנָהּ מִן
יִצְיָרָה נֶקֶל הִרְבָּה מַעֲשֵׂיָהּ וּמִכָּל
שָׁכַן אִם לְתַקְנָהּ בִּבְרִיאָה שְׁשֵׁם
הָרַע מוֹעֵט וְאִינוּ כְּמוֹ בִּיצִירָה
וְעֲשֵׂיָהּ וְכְמוֹ שֶׁכָּתַב הָרַב בְּסִדֵּר
חֶמֶר הַטְּמָאוֹת וְאִם כֵּן יִשְׁתַּבַּח
וְיִתְפָּאֵר מִי שֶׁמַּעֲלָה אוֹתָהּ
מִהַעֲשֵׂיָה יוֹתֵר מִהַמַּעֲלָה אוֹתָהּ
מִהִיצִירָה וּבְרִיאָה וְכוּ' וּמִטַּעַם
זֶה יִשְׁתַּנָּה לְשִׁבְחָה סֵפֶר זֶה
לְקִרוֹת לוֹ סֵפֶר תְּקוּנִים כִּי תְּקוּנֵי
הַעֲשֵׂיָה עֶקֶר כָּל תְּקוּנֶיהָ וְאִם לֹא
תִתְקַן וְתַעֲלֶה מִהַעֲשֵׂיָה אֵיךְ

מִתִּיבְתָא מֵאֲרִי מְדָרְשׁ מֵאֲרִי
תוֹרָה, דְּגַם צְפוּר מְצָאָה בֵּית
(תְּהִלִּים פֶּד ד'), בֵּית דְּנִשְׁמָעִין בּוֹ
דְּבָרֵי תוֹרָה וְכוּ' הָרִי מִפְּרֶשׁ
שְׁכָל דְּבָרֵי תוֹרָה יֵשׁ בָּהֶם סְגֻלָּה
זוֹ לְתַקְּן לָהּ בֵּית וּלְתַקְנָא
בְּקִישׁוּטָהּ.

ומה נִשְׁתַּנָּה סֵפֶר הַתְּקוּנִים
מֵהָאֲחֵרִים וְרַבֵּינוּ הַגָּדוֹל
הָאֶרֶ"י זְכוּרוֹנוֹ לַחֲיֵי הָעוֹלָם הַבָּא
דָּלִי לָן חֲסֵפָא וּמִיד תוֹתָהּ
אֲשַׁכְחֵנָּא מְרַגְנִיתָא הֵהוּא אָמַר
מֵה טַעַם הָרִשְׁבִּי זְכוּרוֹנוֹ לַחֲיֵי
הָעוֹלָם הַבָּא מִפְּרֶשׁ בְּסֵפֶר
הַתְּקוּנִים כָּל הַפְּסוּקִים וְהַתְּבוֹת
וְחִדּוּשֵׁים הַכֹּל בְּמִסְפָּר קָטָן מֵה
שְׁלֹא עָשָׂה בְּסֵפֶר הַזֶּה כִּי נִוָּדַע
כִּי חֲשַׁבּוֹן קָטָן הִיא מְסוּד
הַקְּטָנוֹת וְכִי קִצְרָה יָדוֹ לִבְנוֹת
חִדּוּשָׁיו עַל יְסוּד מִסְפָּר גְּדוֹל
וְתַרְץ הוּא זְכוּרוֹנוֹ לַחֲיֵי הָעוֹלָם
הַבָּא שְׁכוֹנֶת הָרִשְׁבִּי בְּסֵפֶר
הַתְּקוּנִים הָעֶקֶר לְתַקְּן עוֹלָם
הַעֲשֵׂיָה שְׁכָל מִסְפָּר קָטָן הוּא
בַּעֲשֵׂיָה כִּי שֵׁם קְלָפוֹת תְּקִיפִין
וְעֲשֵׂיָה אֵין בָּהּ כִּי אִם מִקְרָא
וְחִדּוּשֵׁי תוֹרָה שְׁבָה כָּלֵם בְּמִסְפָּר
קָטָן לָכֵן כְּדִי לְתַקְּן עוֹלָם

מסכת
עירובין
דף ד'

יְהִי תִקּוּן יִצִּירָה וּבְרִיאָה כִּי
תַּחֲלֹת הַכֹּל הוּא תִקּוּן עֲשִׂיהָ
וְכוּ' הִנֵּה מְצִינוּ וְעֹלָה בְיָדֵינוּ
טַעַם הַגּוֹן לְשֵׁם סֵפֶר הַתְּקוּנִים
שֶׁכָּל כּוֹנֵן הָרֶשֶׁב"י לְתִקּוּן
הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם הָעֲשִׂיהָ כִּי
מַלְכוּת מְקַנָּא בְּאִפֶּן שֶׁהִיא
עֲשִׂיהָ. (פסא מלך בסקדמיה)

מסכת
עירובין
דף ו'

גַּם אֶתֵּן טַעַם לְשִׁבְחָ לָמָּה לֹא
נִגְלוּ לָנוּ הָאֱלֹקִים בְּפִרוּשֵׁי
הָאֶרֶץ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּה עַל סֵפֶר
הַתְּקוּנִים כִּי אִם בְּיָמִים הָהֵם
וּבְזֶמֶן הַזֶּה וְכִי אֶכְשֶׁר דָּרִי
לְהַשִּׁיג מֵה שֶׁלֹּא הִשְׁיגוּ וְלֹא
גָּבְלוּ רֵאשׁוֹנִים הִנֵּה מְצֵאתִי
תְּשׁוּבָה נִצָּחַת וּמִסְפָּקָה לְשִׂאֵלָה
זוֹ לְקַמֵּן (בדף קי.) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ
אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲבֵרְיָא בּוֹדָאִי
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֶסְתַּכֶּם
עֲמָנָא, עֲלֵאִין וְתַתָּאִין לְמַהוּי
בְּהֵאִי חֲבוּרָא, זַכָּא דָּרָא דְהֵאִי

אֶתְגַּלְיָא בֵּיה, דְּעֵתִיד כּוֹלֵי הָאִי
לְאַתְחַדְשָׁא עַל יְדֵא דְמִשָּׁה בְּסוּף
יּוֹמֵי בְּדָרָא בְּתַרְאָה, לְקִיָּמָא
קָרָא (קִהְלֹת א ט) מ"ה ש"הִיָּה
ה"וָא שִׁיָּהִי וְכוּ' עַד
וְאַתְּפִשְׁטוּתִיהָ הוּא בְּכָל דָּרָא
וְדָרָא, בְּכָל צָדִיק וְחָכָם
דְּמִתְעַסֵּק בְּאוּרֵיָתָא, עַד שְׁתִּין
רְבוּא, לְאַשְׁלָמָא לְכָלֵּהוּ מִפְּגִימוֹ
דְּלֵהוֹן וְכוּ' עֵין שֵׁם דּוֹק בְּאֶמְרֵי
קְדוֹשׁ הַרְבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי
זְכוּרֵנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא
שְׁדַּבְּרִיו אֱלֹה מוֹרִים בְּאַצְבָּע כִּי
גָזַר אָמַר שְׁדוּקָא בְּסוּף יּוֹמֵי
בְּדָרָא בְּתַרְאָה עֵתִיד לְאַתְחַדְשָׁא
חֲבוּרָא דָּא וְאִם תֵּאמַר אֶעֱיָקְרָא
דְּדִינָא פִּירְכָּא לָמָּה תַּצָּא זֹאת
מִלְּפָנָיו לְהִיּוֹת תּוֹרָתוֹ זֹאת
חֲתוּמָה וּסְתוּמָה עַד דָּרָא בְּתַרְאָה
הִנֵּה אֵלֵיהּ זְכוּרֵנוּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם
הַבָּא נָתַן טַעַם לְהַתְּרַת קוּשִׁיא זֹו
לְקַמֵּן (דף יט:) וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

ג) וּלְכַד גָּזְרוּ אָמַר דָּלָא אֶתְגַּלְיָא חֲבוּרָא דָּא אֵלָא בְּסוּף יּוֹמֵי
בְּדָרָא בְּתַרְאָה שֶׁהוּא זְמַן בְּעֵתָהּ וְאִזּוּ בְּסִגְלַת הַחֲבוּר וּקְרֵאתֶם דְּרוּר

"אֲדָהָבִי הָא אֵלֵיהּ קָא נָחִית
מַעֲלָא, בְּכַמָּה חִיילִין
דְּנִשְׁמַתִּין, וְכַמָּה מְלָאכְיָא
סוּחְרָנִיָּה, וּשְׂכִינְתָּא עֲלָאָה
עֲטָרָה עַל כָּלֵהוּ וְכוּ' עַד וְכַמָּה
בְּנֵי נָשָׂא לְתַתָּא יְתַפְּרִנְסוֹן מֵהֵאִי

מסכת
עירובין
דף ז'

חבורא דילך, כד יתגלי לתתא ובגיניה (ויקרא כה י) וקראתם בדרא בתראה בסוף יומיא, דרור בארץ". עד כאן לשונו.

המשך סעיף ג' ולכך גזרו אמר דלא אתגליא חבורא דא אלא בסוף יומיא בדרא בתראה שהוא זמן בעתה ואז בסגלת החבור וקראתם דרור

כי סגלת תעוררו את האהבה עד שתחפץ השכינה בזמן בעתה כי אם תעוררו האהבה קדם בעתה צריך למרק העוונות בצרות רבות ויהרגו כמה מישראל ויתקטיל משיח בן יוסף וכדי שלא יהרג שום אחד מישראל ולא יהרג משיח בן יוסף סובלת השכינה צער ארך הגלות לטובת בניה גם משה רבינו עליו השלום סבל כמה יסורין על עצמו כדי שלא ימות משיח בן יוסף כמו שכתוב בזהר ובתקונים בהרבה מקומות ולכך גזרו אמר דלא אתגליא חבורא דא אלא בסוף יומיא בדרא בתראה שהוא זמן

בעתה ואז בסגלת החבור וקראתם דרור ויהיה דבר בעתו מה טוב ולא משהו דאכשר דרי אלא משהו דמשה רבינו עליו השלום מתנוצץ ברבותינו האר"י זכרוננו לחיי העולם הבא ותלמידיו לפרש מאמרי חבורא דא וכמו שכתבתי לעיל דעתיד לאתחדשא על ידא דמשה שישתדל לאשלמא פגימו דילהון מצד חסרון ידיעתם והוא ילמדם ויעזרם ויסיעם לכון אל האמת לסיוע שיש בו ממש ואשרי הדור שיזכה לזה כמו שכתב לעיל הרבי שמעון בן יוחאי זכאה דרא דהאי רזא אתגלייא ביה.

מסכת
עירובין
דף ח'

המשך סעיף ג' ולכך גזרו אמר דלא אתגליא חבורא דא אלא בסוף יומיא בדרא בתראה שהוא זמן בעתה ואז בסגלת החבור וקראתם דרור

ובבין יהי רצון מלפניך שיטע ולמד בחבור זה בלב שלם אהבתו ותורתו בלבנו ובחשק רב כי הוא מטהר הגוף

מסכת
עירובין
דף ט'

וּמִקֹּדֶשׁ הַנִּשְׁמָה לְכָל הַלֹּמְדוֹ
בְּחֹדֶשׁ אֶלּוּל אָפְלוּ בְּגִירָסָא
בְּעֶלְמָא בְּאִין מִבִּין פְּרוּשׁ אֲמָרִיו
וְכָל שָׁכֵן אִם יִזְכֶּה עַד שְׁרוּחַ
הַשֵּׁם יִדְבֵּר בּוֹ לְהַכִּין כְּוֹנֵת
הַרְשָׁבִי בְּאֲמָרֵי קְדוּשׁ וּמוֹעֵט
מִסְפֵּר זֶה מַחְזִיק אֶת הַמְרָבָה,

(כֶּסֶף מֶלֶךְ צִיּוֹן)

הַמִּשְׁךְ סַעִיף ג' וְלִכְךָ גָּזְרוּ אֲמָר דְּלָא אֲתַגְלִיָּא חֲבוּרָא דָּא אֵלָא בְּסוּף יוֹמֵיָא בְּדָרָא
בְּתַרְאָה שְׁהוּא זְמַן בְּעֵתָהּ וְאִזְּ בְּסִגְלַת הַחֲבוּר וּקְרֵאתֶם דְּרוּר

וְהַמְשָׁכִילִים יִזְהִירוּ כְּזֶהָר
הֶרְקִיעַ, דָּא דְּאֲתַקְרִי סֵפֶר הַזֶּהָר,
דִּידְעִין לְמַפְלַח לְמֵאֲרִיהוֹן וְכו',
וְאִיתָא בְּסֵפֶר חֵי וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:
לַעֲשׂוֹת עֵקֶר קְבִיעוּתָם בְּתוֹרָתוֹ
שֶׁל הַרְשָׁבִי בְּזֶהָר כִּי בּוֹ נִגְלוּ
כָּל תַּעֲלוּמוֹת חֲכָמָה אֲשֶׁר נִגְלוּ
וְאֲשֶׁר עֲתִידִים לְהִגָּלוֹת לְקֶץ
הַיָּמִין, וְאִם בֵּיתָר הַיָּמִים עֲצָמָה
מְאֹד בְּמַהֲלָלֶיהָ קִרְיָה נֶאֱמָנָה זֹו
עוֹד תִּתְעַצֵּם וְתִתְגַּדֵּל יֵתֵר מְאֹד
הוּד הַדְּרָה בַּעֲצָם יוֹם הַשַּׁבָּת
נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ סוּד הָאֲצִילוֹת
וְכו',

מסכת
עירובין
דף י'

נִכְסָפָה וְגַם כָּלְתָה נַפְשִׁי בְּתוֹרַת
הַשֵּׁם תְּמִימָה תוֹרַת
אֱמֶת בְּפִיהוּ שֶׁל רַבִּינוּ הָאֲרִי
זְכוּנוֹ לַחֲיֵי הָעוֹלָם הַבָּא
בְּרֵאוּתִי מֵה שֶׁכָּתַב בְּזֶהָר
בְּפֶרֶשֶׁת תְּרוּמָה (בְּדָף קסא):
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר לָהּ,
וְאֹמֵר לָהּ, דְּכַד תִּיחָזֵת לְהָאִי
עֶלְמָא, דְּתִשְׁתַּדַּל בְּאוֹרֵייתָא
לְמַנְדַּע לִיה, וְלְמַנְדַּע בְּרִזָּא
דְּמַהֲיִמְנוּתָא. וְכו'.

וּבִתְקוּנֵיהֶם (דף ג') דְּהָא כִּד אִית
בִּישְׂרָאֵל מְשָׁכִילִים,
מֵאֲלִין דְּאֲתָמַר בְּהוֹן (דְּנִיָּאל יד ג')

הַמִּשְׁךְ סַעִיף ג' וְלִכְךָ גָּזְרוּ אֲמָר דְּלָא אֲתַגְלִיָּא חֲבוּרָא דָּא אֵלָא בְּסוּף יוֹמֵיָא בְּדָרָא
בְּתַרְאָה שְׁהוּא זְמַן בְּעֵתָהּ וְאִזְּ בְּסִגְלַת הַחֲבוּר וּקְרֵאתֶם דְּרוּר

וְהִיָּה אוֹמֵר מוֹרֵי זְכוּנוֹ לְבִרְכָּה
שְׁסֻגְלָה לְמוֹדֵי הַשֵּׁם בְּסֵפֶר

מסכת
עירובין
דף י"א

וכו', אבל ללומדים בסוד השם
בזהר ובתקונים אשר מהלל
בתשבחות ממלח טהור קדש
בסוד האצילות קריאתו זו היא
הללו להקדיש ולהעריץ הנשמה
הטהורה ולתת חיל ועז בפמליא
של מעלה מה שלא יעשה באלף
אלפי דרושים ברכבות פשטים
וכל שכן אם השג ישיג להשקיף
ולחזות בנעם השם במכתב
הקדש האר"י זכרוננו לברכה
להשפיל בהם מאמרי הזהר
אשר אין לך מדה טובה
הימנה.

(הקדמת מקדש מגד)

(ד) גדול וחשוב היום שנתגלה בו קבלת רבינו האר"י זכרוננו
לברכה פיום שנתן תורת משה לישראל

וכן השל"ה הקדוש אמר לבניו
שכל מי שלא טעם חכמת
הקבלה לא טעם טעם יראת
חטא מימיו ואמר שגדול
וחשוב היום שנתגלה בו קבלת
רבינו האר"י זכרוננו לברכה
פיום שנתן תורת משה
לישראל.

מסכת
עירובין
דף י"ב

(הקדמת פלגית מנחם ליון)

(ה) אשרי העוסק בסודות התורה ובדברי רבי שמעון בן יוחאי
שכמו שטעם בעולם הזה מעין עולם הבא כן ישיבועוהו מפני
מעשיו ותורתו

אם אדם טורח בזה העולם
לדעת אף על פי שאין לו
לב עתה יהיה לו לב במתיבתא
דרקיעא. וכתוב בפרשת וישב
(דף קפה.), אורייתא לא יתנשי
מדמיכי עפרא דהא כדין
ינדעון כל ההיא אורייתא
דשבקו כד אסתלקו מהאי
עלמא, ההיא אורייתא נטירא
מההוא זמנא ותיעול במעיהו
כמלקדמין ואיהי תמלל
במעיהו.

מסכת
עירובין
דף י"ג

המשך אות ה' - אשרי העוסק בסודות התורה ובדברי רבי שמעון בן יוחאי שכמו
שטעם בעולם הזה מעין עולם הבא כן ישיבועוהו מפני מעשיו ותורתו

וכ"ל מלין מתתקנן יתיר מכמה
דהו בקדמיתא, דהא כל
אינון מלין דאיהו לא יכיל
לאדפקא לו פדקא יאות ואיהו

מסכת
עירובין
דף י"ד

אֲשֶׁתִּדֹּל בָּהוּ וְלֹא אֶתְדַּבֵּק בָּהוּ. הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ שֶׁדָּרָשׁוּ
כָּלְהוּ עֲאֵלִין בְּמַעוֹי מִתְתַּקְנָן, עַל פֶּסוּק לֹא יִרְעִיב הָוְיָה נֶפֶשׁ
וְאוֹרֵייתָא תִּמְלִל בִּיהּ. וְהִינוּ צָדִיק וְאִם כֵּן אֲשֶׁרִי הָעוֹסֵק
דְּכָתִיב: "וְהָקִיצוֹת הִיא בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה וּבְדַבְרֵי רַבִּי
תְּשִׁיחָךְ", וּשְׁנֵי מִלְּאָכֵי הַשָּׂרָת שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׁכָמוֹ שְׁטַעַם
מִסְדָּרִין תִּלְמוּדוֹ שֶׁל אָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה מַעֲיִן עוֹלָם הַבָּא
בְּפָנָיו בְּצֵאתוֹ מִן הָעוֹלָם שֶׁלֹּא כֵּן יִשְׁבִּיעוּהוּ מִפְּנֵי מַעֲשָׂיו
יְהִי לוֹ בִּשְׁת פָּנִים לִפְנֵי וְתוֹרָתוֹ.

הַמִּשְׁךְ אוֹת ה' - אֲשֶׁרִי הָעוֹסֵק בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה וּבְדַבְרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שְׁכָמוֹ
שְׁטַעַם בְּעוֹלָם הַזֶּה מַעֲיִן עוֹלָם הַבָּא כֵּן יִשְׁבִּיעוּהוּ מִפְּנֵי מַעֲשָׂיו וְתוֹרָתוֹ

וְאָמַר מוֹרֵי הַגָּאוֹן מִפָּאנֹו זָכַר וּמַעֲשָׂיו בְּחַיָּיו שְׁלוֹמֵידיִם
צָדִיק לְבָרְכָה כִּי שְׁנֵי וּמְבִינִים אוֹתוֹ בְּעֵצָם מֵה
מִלְּאָכִים אֵלֹו הֵם יֵצֵר טוֹב וְיֵצֵר שְׁלֹמֵד וְהִגָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְזֵהוּ
הָרַע לְהִיּוֹת כִּי הֵם שְׁמַעוֹ מִפְּנֵי לִגְרָם אֵינִישׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְהָדָר
תּוֹרָה כָּל יְמֵי חַיָּיו וְנִתְקַדְּשׁוּ לְסַבֵּר בְּעוֹלָם הַבָּא לִגְרָם אֵינִישׁ
שְׁנִיָּהֶם עַל יְדוֹ שְׁמַשְׁךְ אוֹתָם וְאָף עַל גֵּב דְּלֹא יָדַע מֵאֵי
לְבִית הַמְּדַרְשׁ וְאִם בְּמִתֵּן תּוֹרָה קָאָמַר כִּי עֲתִיד לְהִבִּין, וְאָמְרוּ
אָמַר בְּתַקוֹן כ"ב שְׁכָל אֶחָד הָאֵי מֵאֵן דְּבַעֲי לְמַנְדַּע אָף עַל
מִהְמִלְאָכִים הָיָה עוֹשֶׂה עֲצָמוֹ גֵּב דְּלֹא יָדַע, שְׁבַחָא אִיהוּ לִיָּה,
קוֹל וּפּוֹרֵחַ בְּאֹוִיר וְכָל אֶחָד כִּי מִי שְׁטָרַח וְלֹא הִשְׁיֵג יִזְכָּה
מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁהָיָה אוֹמֵר נַעֲשֶׂה וְיִבִּין בְּגֵן עֵדֶן וְלָכֵן טוֹב לִגְרָם
סִפֵּר הַזֶּהָר וְתַקוּנִים וְרַעֲיָא מְהִימָנָא וְכִיּוֹצֵא גַם שֶׁלֹּא יִבִּין
אוֹתָם. (מַעֲזָר יֵצֵק מִמְּמַר שְׁפָתֵי רַבְּנוֹת פָּרָק כ"ו)

מסכת
עירובין
דף ט"ו

(ו) רבי משה גרינוולד זצ"ל בעל ערוגת הבשם בנערותו מצאו אותו יושב ומעין בעיניו גדול בספר הזהר ופלגי מים יורדים מעינו, ורבו הכתב סופר הוסיף לחבבו ביותר שאת על יראתו הקודמת לחכמתו

לא רק בלמוד בנגלה שם רבינו עיונו אז, בימים הללו, אלא גם בחכמת הנסתר העומדת ברומו של עולם. בימי למודו בפרעשבורג בישיבת רבו הכתב סופר החלו איזה תלמידים לפרץ גדר ועסקו בחשאי

מסכת עירובין דף ט"ז

המשך אות ו: רבי משה גרינוולד זצ"ל בעל ערוגת הבשם בנערותו מצאו אותו יושב ומעין בעיניו גדול בספר הזהר ופלגי מים יורדים מעינו, ורבו הכתב סופר הוסיף לחבבו ביותר שאת על יראתו הקודמת לחכמתו

רבי יהודה גרינוולד, שהיה אז בחור צעיר לימים, נמנה על בכירי התלמידים שהלכו לבקר באכסניות של הבחורים. כאשר הגיעו להאכסניא של רבינו לראות מה טיבו, מצאו אותו יושב ומעין בעיניו גדול באיזה ספר, עד שלא הרגיש כי באו אנשים לחדרו. הם הלכו מאחוריו והנה ראו פן תמהו, כי בידו ספר הזהר, והוא מעין בו ופלגי מים יורדים מעינו. כאשר באו פן הלכו, והוא לא

מסכת עירובין דף י"ז

ידע בבואם ובצאתם. רבי יהודה גרינוולד נתרשש מאד מגדל יראתו וטהרתו, שגם בספר כזה שם בו עיונו, ופנה אפוא לרבו בבקשה שהוא רוצה ללמד בצותא עם רבינו. לשאלת רבו, מה זה ועל מה זה הנו משתוקק לך, ספר את אשר עיניו ראו ולא זר. רבו הסכים על ידו, והוסיף לחבבו ביותר שאת על יראתו הקודמת לחכמתו.

(תולדות ערוגת הבשם דף עט)

(ז) מְצִינוּ בַּהֲרֵבָה סִפְרֵי מְקַבְּלִים שְׂמֻזְהִירִים עַל לְמוּד חֲכָמָה זֶה כָּל אָדָם חַיֵּב לְלַמֵּד אוֹתָהּ

וּבִיּוֹתֵר בְּדוֹרֵנוּ זֶה אֵין מִי שִׁיעֶסֶק בּוֹ כְּרֹאוֹי, שִׁיְהִיָּה בִידּוֹ לְהַשִּׁיג כָּל כֶּךָ כְּדִי שְׂיוּכַל לְפָרֵשׁ כָּל דְּבָר הַיֵּטֵב, וְאַף לְאֵלוֹ שְׁעוֹסְקִים בָּהּ הֵם מַעֲט מְזַעִיר, וְאֵינָן נִמְצָאִין כִּי אִם אֶחָד מֵעִיר וּשְׁנִים מִמִּשְׁפָּחָה, וְגַם אֵלוֹ יוֹדְעִים וּמִכִּירִים בְּעֶצְמָם שְׁגַם זֶה הַדְּבָר שִׁיּוֹדְעִים וּמִבִּינִים קֶצֶת הוּא רַק יוֹדֵעַ שְׁאֵינוֹ יוֹדֵעַ, וְאֵל יִמְנַע עֲצָמוֹ מִלְלַמֵּד כָּלֵל עִם

מסכת
עירובין
דף י"ח

(מְכַרֵּת הַקֶּלֶשׁ הַקָּדְמוֹן עֲמוּד קַמַּח)

(ח) כָּל שֶׁהָאָדָם אֵינוֹ מִבִּין עַל בּוֹרֵיו בְּהַשְׁתַּדְּלוּתוֹ בְּעוֹלָם, הִנֵּה כֹד יָקוּם לְתַחִיָּה יָבִין אוֹתָם עַל שְׂרָשָׁם וְעַקְרָם

וּבִזְהָר שִׁיר הַשִּׁירִים בְּסוֹף הַמֶּאֱמָר כָּתַב וְזָהוּ לְשׁוֹנוֹ "תָּא חֲזִי, מֵאִי כְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) אִם לֹא תִדְעִי לָךְ וְכוּ', אִם אַנְתְּ אֲתִיָּא בְּלֹא יָדִיעָה, וְלֹא אֶסְתַּכַּלְתְּ בְּחֲכָמָתָא, עַד דְּלֹא תִיעוּל הָכָא, וְלֹא יָדַעְתְּ בְּרִזִּין דְּעִלְמָא עִילְאָה, צְאִי לָךְ, לִית אַנְתְּ כְּדָאִי לִמְיַעַל הָכָא בְּלֹא יָדִיעָה זֶה" עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ וְכוּ'.

מסכת
עירובין
דף י"ט

וְכֵן כָּתַב הָרַב מוֹרֵנוּ הָרַב רַבִּי מֵאִיר ׳ן׳ גִּבְאִי בַעַל סֵפֶר עֲבוּדַת הַקּוֹדֶשׁ עָלָיו הַשְּׁלוֹם וְדֶרֶךְ חַיִּים תּוֹכַחַת מוֹסֵר שְׁכָל מִי שְׁרוּצָה לִילָךְ בְּדֶרֶךְ הַחַיִּים, דְּהֵינּוּ שְׁרוּצָה לְלַמֵּד סוּדוֹת הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה שֶׁהֵם דְּרָכֵי הַחַיִּים וְתוֹכַחַת מוֹסֵר רוּצָה לֹאמַר צָרִיךְ שִׁיקְבֵּל תּוֹכַחַת מוֹסֵר אִף אִם עֹנֵשׁ יַעֲנֵשׁ עַל אֵיזָה

מכשול המגיע לו דרך למוד זה אל ימנע בעבורו מללמד בה.

המשך סעיף ח': כל שהאדם אינו מבין על בוריו בהשתדלותו בעולם, הזה כד יקום לתחיה יבין אותם על שרשם ועקרם

פי אין אדם עומד על דבריו וכל זמן שאין האדם יכול לתורה אלא אם כן נכשל בה וכן צריכים לומר לפי עניות דעתי לרמז בפסוק אשרי הגבר אשר תיסרנו יה ומתורתך תלמדנו גם כן על דרך הנזכר לעיל הינו רצוננו לומר אשרי הדור אשר תיסרנו יה שיהיה נכשל בלמודו ויקבל תוכחת בעדו אף על פי כן טוב לו ואשרי שמתורתך תלמדנו ודיק תורתך שזו התורה לא כל אדם יכול להבינה אותה עד עמקא

מסכת
עירובין
דף כ'

(טכרת בקדש בקדמון שמוך קנב)

(ט) מאן דמתפרש מרבי שמעון כאלו מתפרש מפלא

וגם דע הלמוד הזהר על כלה מועיל להשגה פי דבריו הרמים לבד מאירים פני האדם ונותנים כח וחיל לנשמת האדם העוסק ובהפוך חלילה מן מאן דמתפרש מיניה כאלו פורש מפלא פי כן דרשו עליו בימיו מאן דמתפרש מרבי שמעון כאלו מתפרש מפלא והשתא

מסכת
עירובין
דף כ"א

(טכרת בקדש בקדמון שמוך קני)

אֵינֶן עֲמִי הָאָרֶץ, הֵם הַתְּלִמִּידִי חֲכָמִים הַלּוֹמְדִים הַפֶּשֶׁט וּמַנִּיחִים הַסּוֹד. עֲלֵיהֶם הִיא הַתְּרַעֲמֶת לְפִי דִלָּא אֲשַׁתְּכַח עֶזְר בְּהוֹן

(בְּגִלוּתָא) לְשַׁכִּינְתָּא לְפִי שְׁעַל יְדֵי סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁקוּרָא הָאָדָם עוֹשֶׂה תְּקוּן גָּדוֹל לְשַׁכִּינְתָּא בְּגִלוּתָא.

(מִקְדָּשׁ מֶלֶךְ חֶלֶק ח' דף כח ע"א)

(י) וּמִי שֶׁלֹּא רָאָה חֲכָמָה זֶה לֹא רָאָה אֲוֵרוֹת מִיָּמָיו

כָּלָל הָעוֹלָה שְׁחִיב אָדָם לִידַע שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ וּמִי שֶׁלֹּא רָאָה חֲכָמָה זֶה לֹא רָאָה אֲוֵרוֹת מִיָּמָיו וְהַכֶּסֶּל בַּחֲשֹׁךְ הוֹלֵךְ כּוֹ' וּמִי שֶׁלֹּא רוֹצֶה בַּחֲכָמָה זֹאת הוּא כְּגוֹף בְּלֹא

נִשְׁמָה וּבְדוּרוֹת אֵלּוּ מִצּוּה וּשְׁמַחָה לְפָנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁתִּתְגַּלֶּה חֲכָמָה זֹאת דְּבִזְכוּתָא יְבוֹא מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אֲמֵן.

מסכת עירובין דף כ"ב

(אֲוֵרוֹת חַיִּים דף יח:)

(יא) הַסְּפָרִים שֶׁיִּדְבַּק בָּהֶם הָאָדָם לְהַשְׁבִּיחַ בָּהֶם הֵם חֲבוּרֵי הַרְשָׁב"י עָלָיו הַשָּׁלוֹם כְּמוֹ הַזֶּהָר וְהַתְּקוּנִים וְרַעֲיָא מְהִימְנָא וְשִׁיר הַשִּׁירִים וְסָבָא

אֲמֵנָם הַסְּפָרִים שֶׁיִּדְבַּק בָּהֶם הָאָדָם לְהַשְׁבִּיחַ בָּהֶם הֵם חֲבוּרֵי הַרְשָׁב"י עָלָיו הַשָּׁלוֹם כְּמוֹ הַזֶּהָר וְהַתְּקוּנִים וְרַעֲיָא מְהִימְנָא וְשִׁיר הַשִּׁירִים וְסָבָא וְכוּ' וְהִנֵּה אֶל הַמַּעֲיָן בְּסְפָרִים אֵלֶּה צָרִיךְ שְׁנֵי דְרָכִים הָאֶחָד לְשַׁנֵּן לְשׁוֹנוֹ פְּעָמִים הֶרְבֵּה וּלְצִיץ לוֹ צִיּוּנִים כְּדִי שֶׁיִּזְכֹּר הַבְּקִיאוֹת וְאֵל יַעֲמִיק רִאשׁוֹנָה הֶרְבֵּה, וְהַב' יִלְמַד בְּמָקוֹם שְׁנֵי בְּעִיּוֹן רַב כְּפִי כַחוֹ.

נִמְצָא אֶל הַמַּעֲיָן שְׁתֵּי הַלְכוֹת בְּבִקְיָאוֹת, הָא' בְּעִיּוֹן בִּשְׁעוֹת הַנִּזְכָּרִים בְּפָרָק א', הַב' בְּבִקְיָאוֹת כְּפִי כַחוֹ, פְּעָמִים יְרֵבָה בְּזֶה, פְּעָמִים יַמְעֵט בְּזֶה, הַכֹּל לְפִי הַצָּרִיךְ הַשְּׁעָה וְהַשְּׁקֵט הַשֶּׁכֶּל, וּבְזֶה בְּרִיאָה לוֹ, כִּי הוּא יֵלֵךְ לְבִטָּח דְּרָכּוֹ, וַיִּשָּׁג הַדָּרֶךְ הַיִּשְׁרָה, וְאָף אִם יִרְאֶה אֶל הַמַּעֲיָן שְׁאִינוֹ מִבִּין, עִם כָּל זֶה לֹא יִפְסִיק גִּרְסָתוֹ מִפּוּמִּיהָ, כִּי נֶאֱמַר בְּעַל מְלֹאכְתּוֹ לְהַמְצִיאוֹ

מסכת עירובין דף כ"ג

נסתר החמה, כי כאשר ירגיל ראה אל העצה הזו ממה
איש את בנו כן הקדוש ברוך שהעתיקנו מהזהר (פרשת קדושים
הוא מזכה לעוסק בחכמה זו דף פה) בחלק א'.
מעט מעט ודבר זה נסיתיו ויש (אור נגד חלק ג' פרק ג')

יב) אפלו גרסה לשון הזהר יראה אל האדם שמחה בנפש ביראת
השם כאלו עוסק עם הצדיקים בגן עדן

הפגלה השביעית כי העוסק בנפש ביראת השם כאלו עוסק
בחקמה הזאת עם הצדיקים בגן עדן ואם
וממלא פיו שחוק בו ממלא גברא לא חזו מזליה חזי, כן
לבו יראת שמים ויראת חטא אין ספק שזה עקר עסק
ויוסיף אמץ בעבודה וזה התורה בגן עדן בין
בדוק, כי אפלו גרסה לשון הצדיקים.
הזהר יראה אל האדם שמחה (אור נגד חלק חמישי פרק ז')

מסכת
עירובין
דף כ"ד

יג) יעסק בספר התקונין להרשב"י זכרוננו לחיי העולם הבא...
וספר הזהר עצמו יעסק בו מדי שבת בשבתו וחדש בחדשו

יעסק בספר התקונין שבת בשבתו וחדש בחדשו
להרשב"י זכרוננו והכל לפי מה שהיא אדם אלה
לחיי העולם הבא שהוא פנת שהצעת הדברים לפניו
להבין על ידו בספר הזהר והמשפיל יבין ויבחר.
וספר הזהר עצמו יעסק בו מדי (סדר היום, סדר הלמודים במועדי השם)

מסכת
עירובין
דף כ"ה

יד) החכמה הפנימית היא הנקרא חכמה באמתות ועליה נאמר
לא המדרש הוא העקר אלא המעשה, וזאת החכמה מאת השם
מן השמים לטוב לפניו יתעלה

כי החכמה הפנימית היא כמו שכתב החסיד הרבי יוסף
הנקרא חכמה באמתות יעבץ עליו השלום במשנת "כל

מסכת
עירובין
דף כ"ו

שִׁירָאת חֹטְאוֹ קוֹדֶמֶת לְחֻכָּמָתוֹ”
 וְכוּ' זֶה לְשׁוֹנוֹ גַּם יִתְכַּן לְפָרֵשׁ כִּי
 הַחֻכָּמָה הַנִּזְכֶּרֶת בְּזוֹ הַמִּשְׁנָה
 אֵינָה חֻכָּמַת עֲשִׂית הַמִּצְוֹת כִּי
 אִם הַחֻכָּמָה הָעֲלִיוֹנָה חֻכָּמַת
 הַקְּבִלָּה וְהִיא יָדִיעַת טַעְמֵי

הַמִּשְׁךְ אוֹת י"ד: הַחֻכָּמָה הַפְּנִימִית הִיא הַנִּקְרָא חֻכָּמָה בְּאַמְתוֹת וְעֲלִיָּה נֶאֱמַר לֹא
 הַמְדָּרֶשׁ הוּא הָעֵקֶר אֲלֹא הַמַּעֲשֶׂה, וְזֹאת הַחֻכָּמָה מֵאֵת הַשֵּׁם מִן הַשָּׁמַיִם לְטוֹב לְפָנָיו
 יִתְעַלֶּה

אֲלֹא וְדַאי אָנוּ מְכֻוָּנִים לְחֻכָּמָה
 הַמְּפֹאָרָה הַזֹּאת שְׁעֲלִיָּה
 אָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם גַּל
 עֵינַי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ
 וְלֹא אָמַר דָּוִד כֵּן עַל דִּינֵי שׁוֹר
 מוֹעֵד וְשׁוֹר תָּם וְאַף לֹא עַל דִּינֵי
 אֶסּוּר וְהִתֵּר שֶׁהֵיוּ נִשְׂי יִשְׂרָאֵל
 בְּקִיאוֹת בָּהֶם, אֲלֹא עַל זֶה
 הַחֻכָּמָה שֶׁאֵין לָהּ סוּף כִּי כָּל

מסכת
עירובין
דף כ"ז

הַמִּשְׁךְ אוֹת י"ד: הַחֻכָּמָה הַפְּנִימִית הִיא הַנִּקְרָא חֻכָּמָה בְּאַמְתוֹת וְעֲלִיָּה נֶאֱמַר לֹא
 הַמְדָּרֶשׁ הוּא הָעֵקֶר אֲלֹא הַמַּעֲשֶׂה, וְזֹאת הַחֻכָּמָה מֵאֵת הַשֵּׁם מִן הַשָּׁמַיִם לְטוֹב לְפָנָיו
 יִתְעַלֶּה

יֵשׁ כֵּת אַחַת שֶׁיִּתְרַחֲקוּ מִן
 הַחֻכָּמָה הַזֹּאת וְיִשְׁתַּתְּפוּ
 לָהֶם טַעֲנוֹת רַבּוֹת, וְכָלֶם
 מְסִכִּימִים בְּגִדּוֹל מַעֲלַת הַחֻכָּמָה,
 יֵשׁ שִׁיאֵמַר שֶׁהִיא חֻכָּמָה נִשְׁגָּבָה
 וְאֵין הַכֹּל רְאוּיִים לְהַכְּנִס אֵלֶיהָ
 עַד שִׁידָמָה בְּדַעְתּוֹ לְהַעֲנִישׁ

מסכת
עירובין
דף כ"ח

לְנוֹשְׂאִים וְנוֹתְנִים בָּהּ בְּאֵמְרוֹ
 שֶׁהוּא מְקַנָּא קִנְאָת הַשֵּׁם צְבָקוֹת
 וְקִנְאָת תּוֹרָתוֹ בְּרֹאוֹתוֹ כִּי שָׁלְחוֹ
 יָדָם בְּמָקוֹם גְּבוּהָ לַעֲסֹק
 בְּאַלְקוֹת וְכוּ', וְיֵשׁ עוֹד כַּמָּה
 בְּחִינּוֹת יִפְלוּ תַּחַת סוּגֵי סִבְרוֹת
 אֵלּוּ שֶׁבְּאֵרְנוּ.

המשך אות י"ד: החכמה הפנימית היא הנקרא חכמה באמתות ועליה נאמר לא המדרש הוא העקר אלא המעשה, וזאת החכמה מאת השם מן השמים לטוב לפניו יתעלה

מסכת
עירובין
דף כ"ט

והנה אל שלשה אלו נאמר: כי כל מגמתם לרומם החכמה הזאת, ובאמת הם פסולים להעיד על זה, וכי מי שלא ראה הירח יבוא ויעיד כמו מי שראהו, והן אמת החכמה רמה ונשגבה, אמנם עליהם ועל רוממותם נאמר: "אשר יאמרך למזמה נשא לשוא עריך", ועליהם נאמר: "ראמות לאויל חכמות בשער לא יפתח פיהו",

וכתיב: "בקש לך חכמה ואין ודעת לנבון נקל אני אהבי אהב ומשחרי ימצאנני", ויש כיוצא בזה רבו מספר במוסרי שלמה המלך עליו השלום, ועל כזה אמר דוד המלך עליו השלום: "חלקי ה' אמרתי לשמר דבריך", ירצה כי לשמר דברי השם אני נשפיל עצמי, כי על כזה נאמר: "אל תהי צדיק הרבה ואל תרשע הרבה". (שמואל ב' כ"ד פסוק כ"ג)

טו) כל המפנה לבו מעסקי העולם ומשתדל במעשה מרובה מקבל לפני הקדוש ברוך הוא כאלו מתפלל כל היום כלו

מסכת
עירובין
דף ל'

ויש פת שלישית שיתרחקו מן החכמה הזאת לאמרם כי קרוב אדם לטעות בדברים האלה ואפשר לו לבוא לידי חטא ולפל באחד מן הטעויות הנוגעים במקום גבוה והנה כוננתם רצויה ומעשיהם אינם רצויים הן אמת צדקו באמרם כי קרוב האדם אל הטעות בדברים הנעלמים אבל עם כל זה לא יאשם וכן הוא בספר

הבהיר וזה לשונו שאלו תלמידיו את רבי רחומאי מאי דכתיב תפלה לחבקוק הנביא על שגינות, תהלה מבעי ליה אלא כל המפנה לבו מעסקי העולם ומתעסק ומשתדל במעשה מרובה מקבל לפני הקדוש ברוך הוא כאלו מתפלל כל היום כלו שנאמר תפלה, מאי שגינות, כמה דאת אמר "באהבתה תשגה תמיד" ומאי

ניהו מעשה מרפכה ועוד אומר
שם אמר רבי רחומאי מאי
דכתיב ודרך חיים תוכחת מוסר
מלמד שכל הרגיל במעשה
מרפכה ובמעשה בראשית אי
אפשר שלא יכשל שנאמר
והמכשלה הזאת תחת ירך
דברים שאין אדם יכול לעמד

בהם אלא אם כן יכשל בהם
והתורה אומרת תוכחת מוסר
אלא באמת זוכה לדרך חיים
עד כאן לשוננו ובספר הזהר
פרשת קדושים עין שם (גם בזהר
בהר דף נד בדבור המתחיל בזמנא דידע
בר נש, עין שם).
(עמק סגלד צהקדמס פרק שמיני)

טז) ויאר את הלילה בתקוני הזהר כעצם השמים לטהר

ועם היותו בחור כארזים נכנס
בכי טוב אל תא הרזים
ולא השיב אחור ימינו מפני
חסר זמנו כי אמר מחשבת
המקום קדמה למחשבת הזמן

ובעת פקדת המשמורות קדמו
עיניו אשמורות והתקין מאורות
ויאר את הלילה בתקוני הזהר
כעצם השמים לטהר.

מסכת
עירובין
דף ל"א

(שו"ת דברי יוסף צהקדמס, מסלמידו בשל יד מלקחי)

יז) אף שלא יבין מפל האותיות והתבות עצמן הן הן המרפכה הרפכת צורות הקדושות ורוחניותם

וכבר אמרו בתנא דבי אליהו
שאפלו קרא כל היום
פסוק ואחות לוטן תמנע הוא
בן עולם הבא, והטעם: כי
אותיות ותבות ההם יעוררו
רוחניותם וגם יהיה תועלת
עצום בהרפכתם וכל פעם
יוליד אור חדש לפי מצב

העולמות וצרוף השם המיוחד
אשר שולט ברגע ההוא,
באפן כי הקורא בתורה בכל
מקום אף שלא יבין מפל
האותיות והתבות עצמן הן הן
המרפכה הרפכת צורות
הקדושות ורוחניותם.

מסכת
עירובין
דף ל"ב

(מסכת גדולים י' שג)

יח) לְהִגֵּן בַּעֲדָנוּ בַּגְּלוּת הַמֶּר הַזֶּה מִכָּל הַקְּלָפוֹת וּמִכָּל הַמַּקְטָרְגִּים עָלֵינוּ לַעֲסֹק בַּחֲכָמָה הַנִּפְלְאָה הַזֹּאת

מסכת
עירובין
דף ל"ג

וּלְהִגֵּן בַּעֲדָנוּ בַּגְּלוּת הַמֶּר הַזֶּה מִכָּל הַקְּלָפוֹת וּמִכָּל הַמַּקְטָרְגִּים עָלֵינוּ לַעֲסֹק בַּחֲכָמָה הַנִּפְלְאָה הַזֹּאת זֶה לְשׁוֹנוֹ הָרַב הַגָּאוֹן מוֹרְנוֹ הָרַב רַבִּי יַעֲקֹב גֵּר צֶדֶק בַּעַל הַגָּה אוֹצְרוֹת חַיִּים וְעֵץ חַיִּים בַּהֲקָדְמַת סִפְרוֹ אֲשֶׁר חִבֵּר וּקְרָאוֹ רָנוּ לִיעֲקֹב לוֹלִי חֲכָמָה זֹאת עֲתָה בְּדוֹרְנוּ הַדּוֹרוֹת גְּרוּעִים אֵין אָנוּ יְכוּלִין לַעֲמֹד וּלְקַיֵּם בַּגְּלוּת הַמֶּר הַזֶּה אֲבָל הַחֲכָמָה הַזֹּאת הִיא לָנוּ עֶזֶר

וְסַעַד וּמִגֵּן לְאַחֲזוֹ בְּלִבָּב שְׁלָם בְּאַבְנֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וְכוּ', וְעַתָּה אָנוּ רְחוּקִים מִשְׁרַשׁ עֲלִיּוֹן כְּמוֹ שְׁמָרִים בְּתוֹךְ הַחֲבִיּוֹת מִי יִגֵּן עָלֵינוּ אִם לֹא קְרִיאָה וְלִמּוּד מַחֲכָמָה הַעֲמֻקָּה וְהַנִּפְלְאָה הַזֹּאת וְכוּ' לָכֵן לִמּוּד הַקְּבִלָּה הוּא שְׁמִירָה מַעֲלָה מִכָּל הַקְּלָפוֹת וּמִכָּל הַמַּקְטָרְגִּים אֲפִלּוּ לֹא יוּכַל לִנְהַג מִילְתָּא דַּחֲסִידוּת.

(וַיִּקְרָא מִשָּׁה דף ג.)

יט) דַּע אֱלֹקֵי אָבִיךָ וְעַבְדְּהוּ בְּלִבָּב שְׁלָם, אֵין נַחַת לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיהָ יוֹתֵר בְּעוֹלָם כִּי אִם בְּהַתְּעַסְקוֹת תַּלְמִיד חֹכֵם בַּחֲכָמָה הַזֹּאת

מסכת
עירובין
דף ל"ד

דַּע אֱלֹהֵי וְרַעֲי כִּי טַעוֹת גְּדוֹל עָלָה בְּיָדָם שְׂאִינָן מְבִינִים הַפֶּשֶׁט מָה עֲנִין אֲרַבְעָה שְׁנֵכְנָסוּ לַפְּרִדָּס כְּדֹאִיתָא בְּפִרְקֵי הִיכָלוֹת שְׁהֵם הָיוּ מְשַׁמְשִׁים בְּהַשְׁבָּעוֹת מִלְּאָכִים דְּעוֹלָם יִצִּירָה וּבְרִיאָה בְּקַבְלָה מַעֲשִׂיּוֹת מָה שְׁהִזְהִירוּ לָנוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָּה דְּאִשְׁתַּמַּשׁ בְּתַגָּא חֲלָף וְהֵם הָיוּ מְשַׁמְשִׁין בְּשִׁמוֹת קְדוּשִׁים מָה

שְׂאִין אָדָם יְכוּל לְהַשִּׁיג בְּחִיּוֹ בַּעֲוֹד נִשְׁמָתוֹ דֵּר בַּחֲמֹר עֵב וְכוּ' אֲבָל בִּידִיעַת אֱלֻקוֹת מָה שְׁהִזְהִיר דָּוִד לְשַׁלְמָה בְּנוֹ דַּע אֱלֹקֵי אָבִיךָ וְעַבְדְּהוּ בְּלִבָּב שְׁלָם אֵין נַחַת לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיהָ יוֹתֵר בְּעוֹלָם כִּי אִם בְּהַתְּעַסְקוֹת תַּלְמִיד חֹכֵם בַּחֲכָמָה הַזֹּאת כְּאֲשֶׁר הִזְהִיר לָנוּ הַרְשָׁב"י זְכוֹרֵנוּ לְבִרְכָּה וְרַעֲיָא מְהִימָנָא

ובפרט האור הגדול אשר נגלה טוב ותקנה וכו' להיות לנו
במינו אור שבעת הימים כדי לפלטה גדולה עד ביאת משיח
לזכות אותנו ולתת לנו אחרית צדקנו. (נקהל מ"ש דף ו')

(כ) אין לשכינה נחת רוח יותר בעולם כי אם בלמוד הקבלה
כדאיתא בזהר פנחס

אין לשכינה נחת רוח יותר בעולם כי אם בלמוד
הקבלה כדאיתא בזהר פנחס (דף רטו). ברעיא מהימנא בדבור
המתחיל בני מטרוניתא: "ובגין דא, אם כבנים אם כעבדים.
ובזמנא דאתחרב בי מקדשא, אוקמוה דעבדים חפו ראשם,
ונתלדלו אנשי מעשה. ודאי אנשי מעשה אתקריאו, על שם
מטרוניתא, דאתמר עלה (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת
עלית על כלנה. אבל אי את ליה צדיק, דזכווי ועובדוי
לאנהרא, בהון מטרוניתא, ולמפשט מנה לבושי קדרותא
דפשטין, ולקשטא לה בלבושין דגוונין נהירין דרזין דאורייתא,
מה פתיב ביה, וראיתיה לזכור ברית עולם. וראיתיה, ברזין
נהירין דאורייתא, דאור ר"ז אתקרי, הדא הוא דכתיב, (משלי ו)
כי נר מצוה תורה אור. ובאלין רזין אתמר וראיתיה. ובההוא
זמנא סליק מגיה רוגזא דבריה, (אסתר ז) וחמת המלך שכה,
ויימא לה מלכא בצלותא דעמידה קמיה, (אסתר ה) מה
שאלתך וינתן לך ומה בקשתך. בההוא זמנא, שאלתא על
פורקנא דילה, ובנהא עמיה, הדא הוא דכתיב, (אסתר ז) תנתן
לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי".

מסכת
עירובין
דף ל"ה

(כא) אין אנו עושים נחת רוח יותר להקדוש ברוך הוא ושכינתיה
אם לא בלמוד החכמה הזאת

גם איתא בפרשת נשא ברעיא הכלל העולה משני המאמרים
מהימנא דף קכד וכו', יגידון ויעידון כאחד שאין אנו

מסכת
עירובין
דף ל"ו

עושים נחת רוח יותר להקדוש ברוך הוא ושכינתיה אם לא בלמוד החכמה הזאת זוהרא דאימא עלאה טועמיה מפרי עץ החיים ואין אנו יכולים למיפק מגלותא אלא בלמוד הזה ויקים בנו השם בדרך ינחנו כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון ואל ישלט בנו שוב עץ הדעת טוב ורע אסור טמא פסול ורוח הטמאה אעביר מן הארץ.

כב) בעלי המקבלים נקראים "מחצדא חקלא" שבלמוד החכמה הזאת אנו מקצרים הקמיונים והחרולים מן השדה הידוע אשר ברכו השם, ומתבערין הקלפות לנוקבא דתהומא רבא ואין יכולים להרים את ראש

לבן נקראים בעלי המקבלים באידרא נשא, "מחצדא חקלא", כלומר בלמוד החכמה הזאת אנו מקצרים הקמיונים והחרולים מן השדה הידוע אשר ברכו השם ומתבערין הקלפות לנוקבא דתהומא רבא ואין יכולים להרים את ראש, ונעשים מן מלת "בראשית", "ארת שבי", מן האלף הידוע יוצאין ת"ר אורות, ושבי הם שנים עשר צרופי היות כידוע לנו.

מסכת
עירובין
דף ל"ז

כג) המשך אות כ"ב: בעלי המקבלים נקראים "מחצדא חקלא" שבלמוד החכמה הזאת אנו מקצרים הקמיונים והחרולים מן השדה הידוע אשר ברכו השם, ומתבערין הקלפות לנוקבא דתהומא רבא ואין יכולים להרים את ראש

אבל אם חס ושלום אין אנו מתעוררים בלמוד החכמה הזאת מלמטה למעלה נתהוה ממלת בראשית ארת יבש רוצה לומר האורות העליונים יסודות דאבא ואמא

מסכת
עירובין
דף ל"ח

מִשֶּׁם יוֹצְאִין כָּל רְזִי דְאֹרִיתָא וּמִשֶּׁם יוֹצְאִין אֹרוֹת לְכָל הָעוֹלָמוֹת לְפָרְצוּפִים לְמַטָּה גְדוֹלוֹת רֹאשׁוֹן וְשָׁנִי וְשִׁפְעַת הַבְּרָכָה וְגֹאֲלָה וְחֲרוֹת וְחַיִּים וְעֲשִׂירוֹת וְשִׁמְחָה וְשָׁלוֹם וְאוֹתוֹ הַמָּקוֹם חָס וְשָׁלוֹם נִסְתָּם מִקּוֹר נִשְׁחַת הָעֵב וְהָעֶכּוֹר וְהַנֶּאֱלָח וּמִי הַמְּרִים הַמְּאָרְרִים וְנִפְתָּח הַסֶּתוֹם בְּנוֹקְבָא דְתַהוֹמָא רַבָּא וְיוֹצְאִים הַקְּלָפוֹת וְשׁוֹלְטִים בָּעוֹלָם וְיִכּוּלִים לְהָרִים אֶת

רֹאשָׁם וְשׁוֹלֵט עַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, בְּסוּד "קוֹץ וְדִרְדֵּר" תִּצְמִיחַ לָךְ, גִּימְטְרִיא עִם הַכוֹלֵל "תּוֹרָה" הַפְּשׁוּטוֹת שֶׁל תּוֹרָה וְשֵׁם יוֹנָק הַגָּאֹל' וְהַמַּחֲלָקֶת וְהַחֲנֻפָּה בְּסוּד פְּלוּגְתָּא וְכו', וְשׁוֹלֵט הַשְּׂכָחָה וְחֲשֵׁךְ וְאוֹרֶכֶת הַגְּלוּת וְהָאֲמוֹת יֵשׁ לָהֶם שְׁלִיטָה וְהַשְּׁעָבוֹד מִלְכִּיּוֹת גּוֹבְרִין עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם וְאֵין לָךְ יוֹם וְיוֹם שֶׁקָּלָלָה מְרַבָּה מִחֲבֵרְתָּה מִכַּח שֶׁהָאֲמַת שֶׁל תּוֹרָה נַעֲדָרֶת וְכו'.

כד) אֵין אָדָם יָכוֹל לְהַשִּׁיג אֹר הָעֲלִיוֹן אִם לֹא בְלִמּוּד הַחֲכָמָה הַזֹּאת

לָכֵן שָׁמְעוּנִי אֱהוּבֵי אַחֵי וְרַעֲי מִי הָאִישׁ הַיָּרָא וְהַחֲרוּד עַל דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים וְרִצּוֹנוֹ לְלַמֵּד לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיהּ וּלְשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל וְלֹאֲצֵר אוֹצְרוֹת לְמַעַלָּה מִקּוֹם שָׁאִין יָד שׁוֹלְטֶת בּוֹ וְלִהְסִיר הַמָּסַךְ הָעֵב וְהַגָּס וְהָעֶכּוֹר וּמַחֲצֵת הַבְּרִזָּל הַמְּפָסִיק בֵּינֵינוּ וּבֵין אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמִים כִּי חֲטָאוּתִיכֶם

הַמְּבַדִּילִים לְבִין אֱלֹקִיכֶם וּמִנְעוּ הַטוֹב מִכֶּם לָכֵן אֱהוּבֵי אַחֵי וְרַעֲי דַּעוּ כִּי לְזִכּוּתְכֶם אָנִי בָּא לְהַעֲלוֹת אֶתְכֶם מִן הַגְּלָגַל אֶל הָרָמָה לְהַעֲלוֹת אֶל גֶּרֶם הַמַּעֲלוֹת כַּאֲשֶׁר אוֹכִיחַ וְאֶבְאֵר מִכֶּמָּה מֵאֲמָרֵי זֶהָר שָׁאִין לָהֶם סוּף וְשַׁעוֹר שָׁאִין אָדָם יָכוֹל לְהַשִּׁיג אֹר הָעֲלִיוֹן אִם לֹא בְלִמּוּד הַחֲכָמָה הַזֹּאת.

(ויקרא מ"א)

מסכת
עירובין
דף ל"ט

— פֶּרֶק ב —

לקוט נפלא אודות תורת הח"ן

(א) שכר למוד חכמת הקבלה וחייב הפלפול בה

כְּאֲשֶׁר יִפְלֹּל וַיִּיטִיב עֵינָיו, וְאִם
לֹא יִשְׁיג בְּפַעַם אַחַת וּב' חֶכֶה,
כִּי בְּהִתְמַדַּת הָעֵינִי יִשְׁיג, אֲזַי
נִקְרָא מַחֲכָה וַיִּשְׁיג הַמַּדְרָגָה
הַזֹּאת, שְׁאֵז מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּחֻכְמָהּ
וּבִינָהּ, כִּי הַחֻכְמָה הִם רֹאשִׁי
פְּרָקִים שְׁנַמְסְרוּ לָנוּ וְנִמְצְאוּ
בְּסִפְרֵי הָרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי
עָלָיו הַשְּׁלוֹם, וּבִינָה הוּא לְהִבִּין
דְּבַר מִתּוֹךְ דְּבַר וּלְהִתְפַּלְּל
וּלְדַקְדֵּק הַרְבֵּה בְּחֻכְמָה וְאֵז יֵצֵא
לוֹ סוּד, וְהָרִי הוּא מְחַדֵּשׁ חֲדוּשׁ
בְּתוֹרָה שְׁמַעְלָתוֹ גְּדוּלָּה.

וְהַאֲרַכְתִּי בְּזֶה לְהוֹצִיא מִלֵּב
הַטּוֹעִים הָאוֹמְרִים
שֶׁאֵין לִפְלֹל בְּחֻכְמָה הַזֹּאת וְלֹא
לְחַדֵּשׁ בָּהּ דְּבַר, וְנִתְּלוּ בָּמָה
שְׁמַצְאוּ בִּזְהַר פְּרִשְׁת בְּרֹאשִׁית
עֲנֵשׁ הַמְּחַדֵּשׁ בְּחֻכְמָה הַזֹּאת מֶה
שֶׁלֹּא קִבֵּל. וְטַעַם בְּהִכְנַת הַדְּבַר,
דִּהְיָנוּ דוֹקָא הַמְּחַדֵּשׁ חֵס וְשְׁלוֹם
הַקְּדָמָה בְּעֲנִינִים הָעֲלִיוֹנִים שֶׁלֹּא
קִבֵּל, אֲמָנָם לִפְלֹל בְּרֹאשִׁי
פְּרָקִים וּלְחַדֵּשׁ מִתּוֹכָם הַקְּדָמָה

וְלִית אַתָּר פְּנִימָאָה בְּכָל אֵינֹן
כְּאֵינֹן דִּידְעֵי רְזָא
דְּמֵאֲרִיָּהוֹן וְיִדְעֵי לְאַתְּדַבְּקָא בְּהוּ
בְּכָל יוֹמָא, עַל אֵלִין כְּתִיב,
(יִשְׁעִיָּה סד) עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים
זוֹלָתָךְ, יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לוֹ.

מֵאִי לְמַחֲכָה לוֹ, כְּמָא דְאַתָּ
אָמַר (איוב לב) חֶכֶה אֶת
אִיּוֹב בַּדְּבָרִים. וְאֵלִין אֵינֹן
דְּדַחֲקִין לְמַלְּה דְּחֻכְמָתָא,
וְדִיִּיקִין לָהּ, וּמַחֲכָאן לָהּ לְמַגִּדַּע
בְּרִירָא דְּמַלְּה, וְאַשְׁתְּמוּדְעָא
לְמֵאֲרִיָּהוֹן, אֵלִין אֵינֹן
דְּמֵאֲרִיָּהוֹן מִשְׁתַּבַּח בְּהוֹן בְּכָל
יוֹמָא, אֵלִין אֵינֹן דְּעֵאֲלִין בֵּין
עֲלָאִין קְדִישִׁין, וְאֵלִין עֲאֲלִין כָּל
תַּרְעֵי דְּלַעֲיָלָא וְלִית מֵאן דִּימְחִי
בִּידְהוֹן, זַפְּאָה חוֹלְקִיָּהוֹן
בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

(זכר חלק א' דף ק"ג)

וְאַף אִם יִתְעַסֵּק בְּפִשּׁוּטֵי
הַדְּבָרִים בְּחֻכְמָה הַזֹּאת,
לֹא יִשְׁיג הַמַּדְרָגָה הַזֹּאת, אֲלֹא

מסכת
עירובין
דף מ'
דף מ'

מסכת
עירובין
דף מ"א
(המשך
אות א')

מִרְכַּבְתָּ עַל רָאשֵׁי פָּרְקִים הִידוּעִים, הֵן הֵן הַדְּבָרִים הַחֲשׂוּבִים לִפְנֵי הַבּוֹרָא. שְׂאם לֹא תֹאמַר כֵּן, אִם כֵּן מָה שְׂכַר הָעוֹסֵק בָּהּ אוֹ בְּשֹׂאֵר הַתּוֹרָה,

וּמָה עֲנִין אֲמָרָם אֶפְלוּ מָה שְׁתִּלְמִיד וְתִיק עֲתִיד לְחַדֵּשׁ בָּהּ, אִם לֹא נָתַן רְשׁוֹת לְהַתְּעַסֵּק אֲלֵא בְּמָה שְׁלָמֵד.

(אור החפץ לזהר שם, ב"ש ס"מ"ק ז"ל)

ב) לְמוֹד חֲכָמַת הָאֱמֶת פּוֹעֵל עֲשִׂית הַמְּצוּוֹת כְּתִקּוּן וּבִאֲהָבָה רַבָּה, וּמִגִּיעַ מִזֶּה תּוֹעֵלֶת לְעֲנִין הַתּוֹפְלָה

מִצְדָּה יִזְכֶּה הָעוֹסֵק בָּהּ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא אֶפְלוּ שְׂיִשְׁגָּה בָּהּ, וְרָאוּי שְׁלֹא יִתְרַשֵּׁל מִמֶּנָּה (אף עַל פִּי שְׂיִבֹאֻ עָלָיו תּוֹכַחַת מוֹסֵר כִּי מָה תּוֹחַלְתָּנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה אֲלֵא לְקִנּוּת חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא). וְתוֹעֵלֹתֶיהָ יְדוּעָה, כִּי מִלְּבַד הֵיחַת הָאָדָם מִצְדָּה יוֹדֵעַ אֵת קוֹנוֹ וְיֹדֵעַ סִתְרֵי תּוֹרָה וְטַעְמֵי הַמְּצוּוֹת הַמְּתוּקִים מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים, אֲשֶׁר מִצְדָּם

הִיא מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, כִּי הַנֶּפֶשׁ מְזַדְּכֶכֶת בָּהֶם וּמִתְבּוֹדֶדֶת עִם קוֹנוֹ, גַּם כֵּן יִמְשֹׁךְ מִמֶּנָּה עֲשִׂית הַמְּצוּוֹת כְּתִקּוּן וּבִאֲהָבָה רַבָּה, וְהִיא הַמְּלַהֶבֶת אוֹתוֹ לַעֲשׂוֹת בְּשִׁלְמוֹת, וְעַל זֶה אָמַר הַחֶכֶם: מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹכְלוּ לְכַבּוֹת אֵת הָאֲהָבָה וְכוּ'. וְעוֹד יִגִּיעַ לָנוּ מִמֶּנָּה תּוֹעֵלֶת נִמְרָץ בְּעֲנִין הַתּוֹפְלָה.

(ש"ס ס"מ"ק ס"מ"ק ז"ל)

ג) סֵפֶר הַזֶּהר הוּא מִגֵּן לְיִשְׂרָאֵל כְּתִבַּת נַח

הָאִי חֲבוּרָא אִיהוּ כְּגִוּוֹנָא דְתַבַּת נַח (תְּקוּנֵי זֶהר חֲדָשׁ דִּף ע"ב עמוד ד'), פְּרוּשׁ, כִּי חֲבוּרָא זֶה שְׁנִקְרָא סֵפֶר הַזֶּהר הוּא כְּמוֹ תַבַּת נַח, שְׂבָה הִיוּ מִיָּנִים הַרְבֵּה וְלֹא הָיָה קִיּוֹם לְאוֹתָם הַמִּיָּנִים וְהַמְּשַׁפְּחוֹת כָּלָם אֲלֵא עַל יְדֵי כְּנִיסָתָם לְהַתְּכָה, כֵּן הוּא מִמֶּשׁ,

כִּי עַל יְדֵי סוֹד הַגְּלוּת וְכוּ' וּמִגִּיעַ פָּגָם לְצַדִּיקִים כָּלָם וְהַחֲשֶׁכֶת מְאֹרֵי אוֹרָם כְּמַעַט טוֹעֵמַת מֵר מִמֶּנָּה, וְלִזְזָה לְקִיּוּמָם שְׁלֹא יִשְׁלַט הַגְּלוּת בָּהֶם הִיָּה לָהֶם סוֹד הַחֲבוּרָה הַזֶּה כְּעֲנִין תַּבַּת נַח מִמֶּשׁ, לְתִקּוּן מִחֵץ מִכַּת הַגְּלוּת וּמִי מְבֹוֹל הַחֲצִיזוֹנִים

מסכת
עירובין
דף מ"ג

המחשיכים וכו', אלא תהיה אור שכינה מאירה קצת ומלבשת הצדיקים, פן יפנסו הצדיקים אל סוד אור חבור הזה להתקיים.

וכך סגלת החבור שמיד שעוסק בחשקו אהבת השם ישאבנו כשאיבת האבן השואבה את הברזל, ויפנס אליו להצלת נפשו ורוחו ונשמתו

מסכת עירובין דף מ"ד - המשך אות ג'

ותקונו. ואפלו אם יהיה רשע, אין חשש אם יפנס, מפני שאין כניסתו כניסה, אלא יהיה לו אחת מהשתים, או יחזירנו בתשובה ויהיה צדיק ויפנס בו, או ידחנו דחיה גמורה ויפרש עצמו, כענין תבת נח שהיה דוחה הרשעים ואותם שחטאו מן החיה והבהמה.

(אור יקר, שער ח' סימן כ')

ד) למוד הזהר מתקן עולמות העליונים - למוד התקונים מתקן עולם העשיה

כתבו המפרשים וזה לשונו: דהלומד בזהר הקדוש מתקן עולמות העליונים, והלומד בתקונים מבריה הקלפות ומתקן עולם העשיה. ומזה הטעם יסד רבי שמעון בן יוחאי הזהר הקדוש בחשבון גדול וספר התקונים בחשבון קטן. וזה שכתוב: ויעש אלקים את שני המארת הגדלים, רמז לספר הזהר הקדוש וספר התקונים, טובים השנים וכו', אך החלוק בין זה לזה, זה בחשבון גדול וזה בחשבון קטן. לכן אמר המאור הגדול,

מסכת עירובין דף מ"ה

הוא הזהר הקדוש, לממשלת היום וכו', ואת המאור הקטן, רמז לספר התקונים שבא בחשבון קטן, לממשלת הלילה, רמז לעולם העשיה. הרי שלמוד בהם הוא דבר גדול לתקן עולמות בשמים ובארץ. על כן ראוי ללמד בזהר הקדוש ובספר תקונים, אשר הם מלאים זיו ומפיקים נגה בסתרי תורה, גם דלא ידע מה קאמר. ועל ידי למוד הנסתר בורא שמים חדשים, ועל ידי למוד הפשט בורא ארצות חדשות, כמו שנאמר כי כאשר השמים

ר' עזרא מ'הימנא ת'קונים.

החדשים וכו'. ובזה רמזו

רבותינו זכרונם לברכה ושמם

בזר"ת תפן, נוטריקון ז"הר

(ספר חסד ואמת לחיים חורי ז"ל - וטען עוד דפנים
הספר, מספר בן אית חי דהקדמתו לספרו דגיהו)

(ה) עצה טובה לענין השגה, ללמוד בזהר דרך בקיאות בלבד

אמר מורי [האר"י] זכרוננו בלי שיעמיק בעיון ארבעים או

לברכה להרב אברהם חמשים עליו בכל יום ושיקרא

הלוי עצה טובה לענין השגה, בספר הזהר פעמים רבות.

(שער רום הקדש דף ט' עמוד ד')

שילמד בזהר דרך בקיאות בלבד

(ו) ראוי לקבץ שעורו בלמוד הזהר והתקונים באפן שישלימם כל

שנה

הזהר ישן וחדש ותקונים בכל

שנה, ואחר למוד ג' דפין

יקבע למודו בשאר ספרי

המקבלים, וילמד ספרי

המקבלים על סדר שיכול עד

שיסיים כל ספרי המקבלים

הנמצאים וכו', אך הזהר

הקדוש והתקונים יזהר לסיים

בכל שנה פנזפר לעיל, וכזה

יתנהג כל ימי חייו.

(יסוד ושרש העבודה, שער הששי, שער הגילוי)

ויתנהג בדרך זו שיראה

לסים זהר ישן וזהר

חדש והתקונים בכל שנה. אך

אם ילמד סדר הפרשיות של

הזהר הקדוש על סדר

השבועות, לא יספיק לפעמים

שנים ושלשה שבועות בפרשה

אחת, דהינו בפרשות גדולות.

לכן ראוי שיקבע שעור הלמוד

מזהר הקדוש ותקונים ג' דפין

בכל יום, שיוכל להשלים כל

מסכת
עירובין
דף מ"ז

מסכת
עירובין
דף מ"ח

(ז) למוד חמש דפין זהר בכל יום הוא תועלת גדול להנפש

ולזכרה ולתקנה, והוא מרפא

ותקון לחטאים ולפשעים של

הנפש.

המקבלים כתבו, כי חמש

דפין מזהר

הקדוש בכל יום הוא תועלת

גדול ותקון גדול לנפש להאירה

מסכת
עירובין
דף מ"ט

(משכח אפרים סימן תקע"ו סעיף קטן ז')

ח) למווד הזהר הקדוש באשמרת בזהר

אם זכה ילמד באשמרת בזהר שלא זכה להבינו, אף על פי כן הקדוש, כי בזכותו יצאו ישראל מגלות שדומה ללילה. ואף

(סדור צית אצרכס לרצי אצרכס מכאריק ז"ל)

ט) טעם שדוקא למווד הזהר הוא תקון להנפש

תשובה השבתי למשכיל אחד ששאל על אשר כתבו גורי האר"י זכרוננו לברכה, שלמווד הזהר הוא תקון גדול להאיר הנפש ולקדשה, והרב זכרוננו לברכה נתן תקון לבעל תשובה ללמד חמשה דפים זהר בכל יום אף על גב דלא ידע מאי קאמר, דקריאתה זו היא הלולה להאיר הנפש ולתקנה, ונראה כי דוקא למווד הזהר יש בו סגלה זו יותר על למווד משנה ותלמוד ומקרא, והוא פלא במה פחו גדול מכל התורה אם למקרא ואם למשנה וכו', אלו דבריו.

באמתיות ודאי בונה בשמים מעליותיו ומתקן העולמות ומיחד הדודים, אמנם אשר גדול למווד הזהר, הינו שהמקרא ומשנה והתלמוד הם מלבשים מאד ואינו נפר בהם הסוד כלל, לא כן הזהר שמדבר בסודי התורה בפרוש ואי פתי הקורא שלא יבין כי דבריו בעמקי רזי התורה. ולכן להיות סתרי תורה גלויים בלי לבוש הן מזהירי"ן ומאירי"ם הנפש.

מסכת
עירובין
דף ג'

ואת על גב דבצד מה דבריו סתומים וחתומים מאד, דהינו להבין סתר עליון בעצם ולידע תכן הדברים על בורין ועל מתכנתן דודאי צריכא רב, ולא יבינו הדברים כי אם מפי חכם גדול לאזן מקבל, פרם בכללות נפר

ואני אמרתי לו, דע כי אין ספק כי כל למווד בתורה הקדושה נשא ורם והוא מרום, ובפרט אם יהיה לשמה

מסכת
עירובין
דף ג"א -
המשך
אות מ"ז

היותן רזין עילאין והדברים עשויים רשם בשרשיהם
עליונים למעלה. (שם הגדולים להחיד"א מערכת ספרים אות ז')

(י) בכלל מקרא הוא גם כן למוד פנימיות התורה

בכלל מקרא הוא גם כן למוד פנימיות התורה, שהרי מדרש הזהר הוא על פסוקי התורה, ועוד שגם בלמוד רזין דאורייתא אינו משיג רק המציאות מהשתלשלות ולא המהות, אם כן אינו דומה למשנה ותלמוד שמשגיג מהות חכמתו יתברך ובלמוד ההשתלשלות אינו משיג כלל מהות חכמה זו, אלא רק ידיעת המציאות. ואף על פי כן דבר גדול הוא מאד כיון דאי אפשר להיות בזה השגת המהות, והרי זה כמו שבמקרא, אף על פי שאי אפשר להיות ההשגה בבחינת חכמה כיון ששרשה

מסכת עירובין דף נ"ב

והנה כיון שהתורה היא הממצע המקשר ומחבר נשמת ישראל להקדוש ברוך הוא, והממצע יש בו שני בחינות, סתים וגלויא, אם כן בחינות הפנימיות הנקרא סתים הוא המקשר ומחבר בחינות פנימיות של הנשמה לבחינות פנימיות אלהותו יתברך.

(לקוטי תורה לזעל הפנימי, פ' ויקרא דף כ' טור ז' וילקו)

(יא) למוד פנימיות התורה הוא בכלל "שליש במקרא"

ועל פי זה יתרון מה שנדחקו גדולי המפרשים בפירוש מימרא זו [עבודה זרה יט, ב] דלעולם ישלש אדם שנותיו שליש במקרא שליש במשנה

מסכת עירובין דף נ"ג

מקום יש לו למהר ללמוד המקרא בתחלה, ואחר שהגדיל בחכמה יש לו לקיים השליש במקרא בתורה שבכתב עם מה שילמד אחר כך מפנימיות התורה והאגדות, שזה נכלל הכל בשליש במקרא כנזכר לעיל. ואפשר דגם למוד מדרש רבה ושאר המדרשים הוא בכלל השליש במקרא ... ואף

שבהלכות תלמוד תורה מבאר דמדרש תורה שהוא ספרא וספרי וכהאי גוונא הן בכלל שלישי במשנה, הינו מפני שהן הלכות וגופי התורה כמו המשנה, מה שאין כן למוד הרבות שהן אגדות שעל המקרא ומוסר השם אפשר שזה נכלל בשליש במקרא.

(לקוטי תורה לבעל הסניף שם טור ג' וזילך)

יב) הנה למוד הזהר וכתבי האר"י זכרוננו לברכה הוא בכלל שלישי במקרא

הנה למוד הזהר וכתבי האר"י זכרוננו לברכה הוא בכלל שלישי במקרא... אבל בלמוד סודות הזהר אין השגה אפלו לגדולי החכמים רק ידיעת המציאות מהשתלשלות ולא השגת המהות כלל, והרי זה כעין למוד המקרא שהוא קורא בשמותיו של הקדוש ברוך הוא אף על פי שאינו משיג כלל עצמיות הגנוז בהן כנזכר לעיל. וכעין זה הוא בלמוד הזהר ועץ חיים. ולכן הוא בכלל שלישי במקרא... ולכן גם זה נקרא

לריח שמניך, שידיעת המציאות היא כמו ריח בעלמא לגבי השגת מהות חכמתו יתברך שבמשנה ותלמוד.

ועל דרך שנתבאר באגרת הקדש קרוב לסופו, שבלמוד סדר ההשתלשלות אף אם השיג המציאות, לא עדיף מצד עצמו כלמוד המצוות שמשיג ותופס המהות כו', אלא מצד שידיעת המציאות הוא גם כן מצוה רבה ונשאה, ואדרבה עולה על כלנה כמו שכתוב: וידעת היום, דע

מסכת
עירובין
דף נ"ד

אֶת אֱלֹקֵי אָבִיךָ כו' וּמִבִּיאָהּ לְלֵב
שָׁלֵם. וְעוֹד, שְׁגֵם הָרִיחַ וַיִּדְיַעַת
הַמְצִיאוֹת הוּא הָאָרֶז מִבְּחִינֹת
פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה כו'... וְלֹכֵן צָרִיךְ

לֹאמַר ב' הַבְּחִינֹת לְרִיחַ שְׁמָנִיךָ
כו' וְשֶׁמֶן תּוֹרַק כו'.

(לְקוֹטֵי תוֹרָה לְבַעַל הַפְּנִיָּה, שִׁיר הַשִּׁירִים דָּף ג'
סוּף טוֹר ג' וְחֵילָף)

(ג) כְּמוֹ שֶׁהַמֶּלֶךְ נוֹתֵן טַעַם בַּבֶּשֶׂר כֵּן לְמוֹד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה נוֹתֵן
טַעַם בְּגוּלָּהּ דַּתּוֹרָה (הַנֶּקֶד' לֶחֶם וּבֶשֶׂר)

וְהִנֵּה מְכַל זֶה יוֹבֵן בְּתוֹסֶפֶת
בְּאוֹר עֲנִין וְלֹא תִשְׁבִּית
מֶלֶךְ כו', שֶׁלְמוֹד הַפְּנִימִיּוֹת
נִקְרָא בְּשֵׁם מֶלֶךְ, שֶׁהַמֶּלֶךְ
מִמְתָּקֵת הַבֶּשֶׂר אֶף שְׁאִין בּוֹ
טַעַם בְּעֶצְמוֹ כְּמוֹ הַבֶּשֶׂר, וְכֵן
הַנִּגְלָה שֶׁבְּתוֹרָה נִמְשָׁל לֶחֶם,
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב [מִשְׁלֵי ט, ה] לֵכֹן
לֶחֶם בְּלֶחֶם, וְגַם לְבֶשֶׂר, כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב בְּמָקוֹם אֲחֵר עַל פְּסוּק
"זֹאת הַפֶּעַם עָצָם מִעֶצְמִי וּבֶשֶׂר
מִבֶּשֶׂרִי", דִּקְאֵי עַל תּוֹרָה
שֶׁבַע לִפְנֵי, וְכֵן בְּגִמְרָא בָּבָא
בִּתְרָא (דָּף כ"ב) אָמְרוּ אֲכֹלוּ
בִישׁוּרָא שְׁמִינָא בִּי רַבָּא. וְהִנֵּנוּ

מסכת
עירובין
דף נ"ו

(לְקוֹטֵי תוֹרָה לְבַעַל הַפְּנִיָּה שָׁם טוֹר ד')

(ד) מִי שֵׁישׁ בִּידוֹ הִלְכוֹת וְאִין בִּידוֹ מִדְּרָשׁ (סוּדוֹת הַתּוֹרָה), לֹא
טַעַם טַעַם שֶׁל יִרְאֵת חֲטָא

וְזֶה שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם
לְבָרְכָהּ בְּאֲבוֹת דְּרַבִּי נֶתָן
(סוּף פָּרָק כ"ט) וְכֵן הוּא גַם כֵּן
בְּבִרְכוֹת כָּל מִי שֵׁישׁ בִּידוֹ מִדְּרָשׁ
וְאִין בִּידוֹ הִלְכוֹת לֹא טַעַם טַעַם
שֶׁל חֲכָמָה, כָּל מִי שֵׁישׁ בִּידוֹ

מסכת
עירובין
דף נ"ז

ועם כל זה מי שיש בידו הלכות ואין בידו מדרש לא טעם טעם של יראת חטא, כי אף שבלמוד המדרש אין משג רק הארה, מכל מקום זו ההארה מביאה לידי יראת חטא... ועוד, כי אף שזהו רק הארה, הנה היא הארה מבחינות הפנימיות, כי אוריתא סתים וגליא.

(לקוטי תורה לצעל הפניא קס טור ד')

הלכות ואין בידו מדרש לא טעם טעם של יראת חטא, פירוש: שהלכות נקרא טעם של חכמה לפי שבהן ועל ידן משג המהות חכמתו יתברך שנתלבשה בהלכה זו, מה שאין כן בלמוד הפנימיות הנקרא מדרש אין משג המהות ממשי, ולכן נקרא שלא טעם טעם של חכמה, פירוש: המהות ממשי.

טו) על ידי שיראת השם היא אוצרו, על ידי זה התורה נקרא תורת השם

חטה הוא כ"ב אתון דאורייתא. וקב חטמין פרש רש"י ארץ מלחה, והוא ענין ולא תשביט מלח כו'. וזהו שנוצר ערבית לי בהן קב חטמין, דתבת לי מיתר, אלא דרצה לומר שעל ידי שיראת השם היא אוצרו אזי התורה והחטים הם לי, ונקרא תורת השם... מה שאין כן תורה בלא יראה כו'.

(לקוטי תורה לצעל הפניא קס דף ו' טור א')

וזהו גם כן ענין מאמר רבותינו זכרונם לברכה פרק ב' דשבת (דף ל"א סוף עמוד א'), קבעת עתים לתורה כו' פלפלת בחכמה כו', ואפלו הכי אי יראת השם היא אוצרו אין, אי לא לא, משל לאדם שאמר לשלוחו: העלה לי כור חטין לעליה, הלך והעלה לו, אמר ליה, ערבית לי בהן קב חטמין, אמר ליה לאו, אמר ליה מוטב שלא העליתיה. והענין, כי

מסכת
עירובין
דף נ"ח

טז) ארץ הגלות מחמת העדר למוד הסוד; הלומד מבטח לו שהוא בן עולם הבא

בכל יום אפלו גירסא בעלמא, כי בזה בונה עולמות ומטהר

סמא דחייא, חיוב גדול על כל ישראל ללמד זהר הקדוש

מסכת
עירובין
דף נ"ט

אִפְלוּ פְרוּשׁ מֵאֵמֶר אֶחָד, יַעֲשֶׂה
בוֹ תְקוּן לְמַעַלָּה בַּשָּׁעָה אַחַת מֵהַ
שָׁלָל יַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד הַפֶּשֶׁט שָׁנָה
תְּמִימָה, וּמִבְטָח לוֹ שֶׁהוּא בֶּן
עוֹלָם הֵבֵא מִבְּנֵי הַיִּכְלָא דְּמִלְכָּא,
וַיְהִי מֵרֹאִי פָּנֵי הַמֶּלֶךְ
הַיּוֹשְׁבִים רִאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּתָא
דְּרִיקִיעָא.

וְזֶה שְׂאוֹמְרִים וְכִי אֶכְשֶׁר דָּרָא,
אֲדַרְבֵּה, שְׂבִדוּרוֹת
הָרִאשׁוֹנִים שֶׁהָיוּ לָהֶם נִשְׁמוֹת
קְדוּשִׁים מִמְּקוֹמוֹת גְּבוּהִים,
יָכְלוּ לְטַהֵר נִשְׁמָתָם בַּפֶּשֶׁט
הַתּוֹרָה, וְעָכְשׁוּ בַּעֲקֵבִיתָא
דְּמַשְׁיחָא נִשְׁמוֹת נְמוּכִים וְגַם
הַתְּגַבְּרוֹת הַחִיצוֹנִים רַחֲמָנָא
לִיִּצְלֵן, אִי אֶפְשָׁר לְטַהֵר
נִשְׁמָתָם, רַק בְּסִמִּים יְקָרִים, הֵינּוּ
בְּזִהְרֵי הַקְּדוּשָׁה, כִּי לְשׁוֹן הַזֶּהָר
מִסְגָּל לָזֶה אֶפִּילוֹ בַּפֶּטְפוּט
לְחוּד וְאֶפִּילוֹ בַּלְגָּלוּג, וּבְזֶה
יְהִי נִשְׁמָר מְכֹל רַע מִיֵּצֵר הָרַע
וּמִמְּקָרִים רָעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה
הַחֲמָרִי, וְגַם בְּעוֹלָם הַבָּא
הַרוּחָנִי, כְּנוֹדֵעַ מִזִּהְרֵי הַקְּדוּשָׁה
פָּרִשְׁתָּ פִּנְחָס דָּף רי"ט, בּוֹצִינָא
קִדִּישָׁא דְּנִהִיר חֲכָמִיתִּיה בְּכָל
דְּרִין דִּהְיוּ אֲבִתְרִיָּה, עַד בִּיאַת

וּמִקְדָּשׁ נִשְׁמָתוֹ, וְאִין קֵץ לְגִדְל
שְׁכָרוֹ כִּי בְּזֶה מִקְרָב הַגָּאֻלָּה
וְעוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גָּדוֹל לְיוֹצְרוֹ,
כְּמוֹכָא בְּזִהְרֵי הַקְּדוּשָׁה פָּרִשְׁתָּ
נָשָׂא (דף קכ"ד:) 'בְּהֵאֵי חֲבוּרָא
דְּאִיהוּ סִפְרֵי הַזֶּהָר יִפְקוּן בֵּה מִן
גְּלוּתָא'.

וּבִתְקוּנִים סוּף תְּקוּן ו', מֵהֵאֵי
חֲבוּרָא דִּילָן, כִּד
יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה
בְּסוּף יוֹמִיָא, וּבְגִינִיָּה (וַיִּקְרָא כה י)
וּקְרָאתָם דְּרוּר בְּאֶרֶץ וְגוֹמֵר.

וּבִתְקוּן ל' בְּסִפְרֵי פֶסָא מְלָךְ,
זֶה לְשׁוֹנוֹ: כִּמָּה גָּדוֹל
חַיּוֹב עַל תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים לְלַמֵּד
קְבָלָה, וְעוֹנֵשׁ כִּמָּה גָּדוֹל אִם
אֵינָם לומדים קְבָלָה, וְגוֹרֵם אֶרֶךְ
גְּלוּתָא, כִּי הֵם מַעֲכָבִים הַגָּאֻלָּה
רַחֲמָנָא לִיִּצְלֵן, כִּי יַעֲשֶׂה בַּשָּׁעָה
אַחַת בְּלִמּוּד הַקְּבָלָה מֵהַ שָׁלָל
נַעֲשֶׂה בְּלִמּוּד חֹדֶשׁ יָמִים
בַּפֶּשֶׁט הַתּוֹרָה, כִּי גָדוֹל כִּחָה
לְקָרֵב הַגָּאֻלָּה.

וּבִתְקוּן מ"ב שֶׁם בְּכֶסֶּא מְלָךְ,
כִּי לִמּוּד הַזֶּהָר הַקְּדוּשָׁה
בְּגִירָסָא בְּעֵלְמָא בּוֹנָה עוֹלָמוֹת,
וְכָל שָׁפֵן אִם יִזְכֶּה לְלַמֵּד וּלְהַבִּין

מסכת
עירובין
דף ס' -
המשך
אות ט"ז

הגואל אור תורה של רבי שמעון בן יוחאי מאיר באור רב להחיות נפשות ישראל.

על כן יתחזק כל אדם מאד ללמד זהר הקדוש לכל

(נאמת כ"ד מאיר בן רבי שכלן שנין ז"ע מפדסיין)

יו) בדורנו מי שאינו עוסק בזהר ותקונים וכתבי האר"י כל עסק תורתו הוא מן השפה ולחוץ

בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזהר ותקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחוץ, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים...

מסכת עירובין דף ס"ב

ובדור הזה האחרון אי אפשר להמשיך שכינתא עליונה אלא על ידי הזהר וכתבי מרן הרב חיים ויטאל בלבד שנאמרו ברוח הקדש, ובדור הזה מי האיש החפץ חיים

ענין שבירת הכלים הוא השרש לכל סדרי הבריאה של שית אלפי שנין, ובה נשרש כל ענין עבודת האדם. מטרת העיון בנושא שבירת הכלים ומטרת למוד חכמת האמת בכלל, הם על מנת להכניס במודעות האדם את גדל חמרת הקלוקלים שעושה על ידי עוונותיו, ולעמיתו גדל התקון הנעשה על ידי למוד התורה וקיום המצוות. תכלית בריאת כל העולמות היא עבור עם ישראל. כל כחות הבריאה

הקדש. (היכל הכבוד פקדון ז', י"ט)

נמצא בין ב' כחות אלו, ובו היכלת להכריע איזה צד יגבר. כל סדרי הבריאה כלה וכל העולמות, תלויים בבחירה זו של כל נפש מִיִּשְׂרָאֵל, ולכן מספר נשמות ישראל הוא בכונה מיחדת, שלכל נפש יש תקונים פרטיים בכל העולמות, לפי שרש נשמתה.

(פתחי שטרים נתיב הצניח הפלים - פתח ח - שטרי הפלים - שרש לסטרא חסרה)

כלולים באדם התחתון, ולכן כל מחשבה דבור ומעשה שנעשים על ידי נפש מִיִּשְׂרָאֵל, משפיעים על כללות הבריאה להוריד אליה שפע ברכה, או להפך חס ושלום. שרש הבחירה באדם הוא בזה שיש בו שני כחות הפכים, כח הקדשה וכח הסטרא אחרא שהם מתנגדים זה לזה, שהם היצר הטוב והיצר הרע. האדם

יח) תכלית למוד חכמת האמת

ויקיים מה שהשיג מרצונו האמתי.

(ספר פתחי שטרים נתיב הצניח הפלים - פתח ח)
ונודע ממארי קבלה אשר למוד התורה כזו הוא מזון הקלפות. וכל דבור ודבור שמוציא מפיו, תכף חוטפין אותו כל מיני כחות הרעות והסטרא אחרא, ונבראין מזה מיני מזיקין בעולם. ועל כן אמר: ראה היטב בזה פי הנה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה. שאנכי שהוא התורה כנאמר או אפלו כפשוטו, שמה

בפתח זה נלמד מה היא תכלית למוד חכמת האמת, ואמר שחכמה זו באה לעזור לנו להבין דרך השגחתו יתברך ואיך הוא מנהיג את נבראיו בהשגחה פרטית על פי סדר שקבע במחשבת הבריאה המשתקפת בתורה הקדושה ובמצוותיה, ולדעת איך על ידי עבודתנו נשלם רצונו יתברך לתקן עולם במלכות שד"י. כמו כן מסביר שתכלית הבריאה היא, שהאדם ידבק לקונו, וישיג רצונו יתברך,

מסכת
ערוכין
דף ס"ד

שְׁאֲנֹכִי נוֹתֵן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם, כְּלוּמַר הַתּוֹרָה שֶׁהוּא מְלַמֵּד, יֵשׁ בּוֹ בְּרָכָה וּקְלָלָה. וְהַזֵּהר הַיָּטֵב לְצֵאת מִן גֶּדֶר וּפְשָׁעִים יִפְשְׁלוּ בָּם, חֵס וְשָׁלוֹם. וְלִהְיוֹת בְּגֵדֶר צְדִיקִים יֵלְכוּ בָּם. וְלִזֶּה אָמַר לְהֵלֵךְ וּסְרֹתָם מִן הַדֶּרֶךְ, כְּלוּמַר מִן הַדֶּרֶךְ עֲצֻמוֹ תִסּוּרוּ. שְׁעַל יְדֵי דֶרֶךְ הַתּוֹרָה תֵּלְכוּ אַרְחוֹת עֲקֻלָּלוֹת כְּשֶׁלֹּא תִשְׁימוּ לֵב עָלֶיהָ לַעֲשׂוֹתָהּ כְּרָאוּי. וְאַכֵּן, שָׁמָּה שֶׁאָמַר אֲנֹכִי וְלֹא אֲנִי הוּא לְרַמֵּז עַל מֵלֶת אֲנֹכִי הַנֶּאֱמָר בְּנִתְיִנַת הַתּוֹרָה. (וּמָה שֶׁלֹּא נֶאֱמַר

שֵׁם אֲנִי הוּא כְּדֶרְשׁוֹת חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָּה (שֶׁבֶת ק"ה). אָמִירָה נְעִימָה כְּתִיבָה יְהִיבָא. אוֹ אֲנִי נִפְשִׁי כְּתִבִּית יְהִיבִית וְכו'). וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יֵשִׁים חֲלָקֵנוּ מְלוּמְדֵי תוֹרָתוֹ לְשִׁמָּה וְנִהְיָה אֲנִיחָנוּ וְצִאָצְאֵינוּ וְצִאָצְאֵי כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כָּלְנוּ יוֹדְעֵי וְלוּמְדֵי תוֹרָתְךָ לְשִׁמָּה. וְעֵינֵינוּ בְּחִבּוּרֵנוּ זֶה בְּכֶמֶה מְקוּמוֹת. וּבְחִבּוּרֵנוּ סְדוּרוֹ שֶׁל שֶׁבֶת (בְּחֶלֶק הָרִאשׁוֹן שֶׁרֶשׁ הַשְּׁבִיעִי עֲנָף א') בְּאֵרְנוּ קִצֵּת עֲנִיִן לְמוֹד הַתּוֹרָה לְשִׁמָּה.

(בְּחֶלֶק מִיָּסוּד פְּנִינֵי פְּנִינֵי פְּנִינֵי - פְּנִינֵי יֵא)

יט) ספר מבווא להחכמת הקבלה - חלק א הקדמה

וְאִיךְ לְהַגִּיעַ לְשִׁלְמוֹת אִישׁ תָּם שֶׁל יַעֲקֹב? עַל יְדֵי לְמוֹד בְּלִי פוֹסֵק שֶׁל תּוֹרַת הַנִּגְלָה וְתּוֹרַת הַנִּסְתָּר בְּרִצּוֹא וְשׁוֹב, הִלְכָּה וּקְבָלָה. כִּי הָרִאשׁוֹנָה גְלוּיָה בְּאֶרֶץ וְהַשְּׁנִיָּה גְנוּזָה בְּשָׁמַיִם, וְיִחוּדָן בְּלֵב אָדָם הַנִּעֲשֶׂה אֶחָד עַל יָדָיו. וְאִיךְ? בְּקִיּוֹם מָה שֶׁנֶּאֱמַר בִּיעֲקֹב אִישׁ תָּם יָשָׁב אֲהָלִים, שְׁנֵי אֲהָלִים דְּשִׁתִּי תוֹרוֹת הַנִּזְכָּרוֹת, וְהֵינּוּ

מסכת
עירובין
דף ס"ו

עַל יְדֵי יִחוּד הָעֵינִיִּים דְּבִחִינַת תּוֹרָה שֶׁבְּכֶתֶב, וְהָאֲזִנִּים דְּבִחִינַת תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה, הוּא הַיִּחוּד הַנִּעֲשֶׂה עַל יְדֵי בְּרוּר הַהִלְכָּה הַנִּעֲשֶׂה מִכַּח שְׁתִּיחָן. וְגִלּוּי יִחוּדָן עַל יְדֵי תּוֹרָה הַשְּׁלִישִׁית, תּוֹרַת הַסּוּד, תּוֹרַת הַקְּבָלָה אֲשֶׁר עֲקָרָה בְּלֵב אֲמִצֵּעַ הַמַּעֲלָה דְּשָׁמַיִם, שְׁמִיעָה דְּאֲזִנִּים. וְהַמָּטָה דְּאֶרֶץ רְאִיָּה דְּעֵינִים.

מסכת
עירובין
דף ס"ז -
המשך
אות י"ט

הַרְמוֹז בְּרָאשֵׁי תְבוֹת פְּסוּק
בְּבִרְאשִׁית: אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת
הָאָרֶץ, הַנֶּעֱשִׂים אֶחָד עַל יְדוֹ,
סוּד אֵת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים
(בְּרִאשִׁית א' ט"ז) גִּימְטְרִיָּה חוֹשֵׁבֵן
דִּדִּין כְּחוֹשֵׁבֵן דִּדִּין, סוּד יַחֲוֹד
קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהָ,
קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּחִינַת שָׁמַיִם
וְשְׁכִינְתִּיהָ בְּחִינַת אָרֶץ, בְּסוּד
הַזְדָּהוּת וַיַּחֲוֹד הָאֱמוּנָה דְּחֻשָּׁךְ
לִילָה דְּאָרֶץ, וְהִדְעַת דְּאוֹר יוֹם
דְּשָׁמַיִם, וְכִידּוּעַ מִדְּרָשָׁת חֲכָמֵינוּ
זְכוּרָנָם לְבָרְכָה בְּמַסְכַּת שְׁבַת עַל
פְּסוּק בִּישְׁעֶיהָ ל"ג ו', וְהָיָה
אֱמוּנַת עֲתִידָךְ חֹסֵן יְשׁוּעַת חֲכָמָה
וְדַעַת, פְּסוּק הַבְּנוֹי ו' תְּבוֹת
דְּאוֹת וְא"ו הַחֲבוּר הַמִּיַּחֲדָת הַב'
קְצוֹת דִּידִן, אֲשֶׁר לָכֵן:

הָאֱמוּנָה דַּעַת הַשֵּׁם: הָאֱמוּנָה
דַּעַת הַשֵּׁם -
בְּגִימְטְרִיָּה: הָאֱמוּנָה דַּעַת הַשֵּׁם:

לְפִיכָךְ בְּהַתְּכַלּוֹת הַלָּכָה
וְקַבְּלָה, קַבְּלָה
וְהַלָּכָה, בְּג' נִקְדּוֹת סַת"ר הַנִּזְכָּר
לְעֵיל מִתְגַּלָּה יַחֲוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ
שְׁמוֹ, יַחֲוֹד ה' תְּבוֹת הָעוֹלוֹת
כְּמַסְפָּר ג' פְּעָמִים אֶחָד הַבְּלָתִי

וּכְטַעַם אַמָּרָם, זְכוּרָנָם לְבָרְכָה,
בְּגִמְטְרָא עַל כָּל סְבָרָה
וּסְבָרָה שֶׁל חֲכָמֵיהָ הַקְּדוּשִׁים
הַדּוֹמִים לְמִלָּאכִים וּגְדוֹלִים מֵהֶם,
אֲלִיבָא דְרַבִּי פְלוֹנִי, אֲלִיבָא דְרַבִּי
פְלוֹנִי, וּפְרוּשׁוֹ לְפִי לְבוֹ! הִיא
הַנִּקְדָּה הַשְּׁלִישִׁית הָאֲמֻצָּעִית בֵּין
הָעֲלִיוֹנָה דְּשָׁמַיִם תּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה
וּבֵין הַתַּחְתּוֹנָה דְּאָרֶץ תּוֹרָה
שְׁבַכְתָּב. וְכֵּה גִנוּז סוּד הַשֵּׁם
וְאוּרֹ הַנּוֹרָא שְׁיִצְטָרֵךְ לְהַתְּפַשֵּׁט
וּלְהָאִיר לְמַטָּה כְּמוֹ לְמַעְלָה, כִּי
אֲזַ יִתְיַחֲדוּ הַג' נִקְדּוֹת דִּידִן סוּד
ג' עֲלָמִין בְּרִיא"ה יְצִיר"ה
עֲשִׂי"ה, בְּבְחִינַת ג' פְּעָמִים סוּד
יְקו"ק גִּימְטְרִיָּא רַפ"ח דְּתַכְלִית
בְּרוּר נִיצוּצֵי קֹדֶשָׁה וְעֲלִיתָם
מִנְּפִילָתָם שְׁבִזְמָן שְׁלִיטַת עוֹלָם
הַתְּהוֹ, וְחִזְרָתָם אֶל חֵיק הַקְּדוּשָׁה,
וּמִמִּילָא חוֹזֵר אָדָם לְהַתְיַחֵד עִם
קוֹנֹ כְּטַעַם, יַחֲוֹד הִיגִיעָה
וְהַמְצִיאָה גִימְטְרִיָּא רַפ"ח, יִגִּיעָה
מִסְטָרָא דִּידִן, מְצִיאָה מִסְטָרָא
דִּידִיָּה יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ. וּכְטַעַם: הֵלֵב
אֶחָד - אֲזַן טוֹבָה וְעֵין טוֹבָה,
גִּימְטְרִיָּה רַפ"ח:

וַיַּחֲוֹד זֶה מִסְטָרָא שֶׁל דַּעַת שֵׁם
אֲקו"ק גִּימְטְרִיָּה טו"ב

מסכת
עירובין
דף ס"ח -
המשך
אות י"ט

משתנה הן למעלה הן למטה הן
באמצע. והינו:

יחוד הקבלה וההלכה: - יחוד
ההלכה והקבלה: יחוד

הקבלה וההלכה: יקוק אחד -
בגימטריה: יחוד ההלכה
והקבלה: יחוד הקבלה
וההלכה: יחוד ההלכה
והקבלה:

ושלמות זו היא שתתגלה
במהרה בימינו אמן

באלף השביעי דשבת קדש כי
יום השביעי שבת גימטריה ג'
פעמים שכינה, כי אז הוא
יתברך שמו ישכן בג' נקדות
דידן בגלוי, דלית אתר פנוי
מיניה. והינו הגלוי של נחלת
יעקב נחלה בלי מצרים
גימטריה כי ישראל עם קרובו
יתברך שמו, וסוד כליו
הקדושים, כהן לוי ישראל
ראשי תבות כלי. וגימטריה ג'
תבות אלו גימטריה בסתר
שבפסוק הנזכר לעיל ישב
בסתר עליון. כלל הג' נקדות
הנזכרות, וזה פלא! ועל ידי
כליו יתברך שמו הנפלאים
יתגלה איך הכל שלו יתברך

שמו, כי יחוד המחשבות כח
השם א"ל אחד, המעשים כח
השם א"ל אחד והדבורים כח
יקוק א"ל אחד - בגימטריא:

ומספר זה כמספר הסליחה
המחילה והכפרה
בצרוף כח התשובה פלאות
השם:

למדנו שעל האדם לעשות
תשובה על תשובתו
הקודמת, למען יתפטר לו כל
אשר עשה בג' בחינת הנזכרות
דג' נקדות סתר, כי על האדם
להוסיף תמיד תקון על התקון
הקודם, כי פסופי לב אדם
היהודי להתעלות ולהתקרב
אליו יתברך שמו קרוב אחר
קרוב. לכן אותיות תשובה
אותיות תשוב ה', דהינו החזרת
ידיעה התחתונה של אני השפל
אל ידיעה עליונה של אי"ן
העליון, בחינת אני השם, כי
הכל בידו יתברך שמו וכנזכר.
ובגלוי נפלאותיו ונוראותיו
יתברך שמו אם ישאף ויכסף
אליהן בכל נימי לבו נפשו
ונשמתו. לפיכך קראתי חבור
קטן זה בשם:

הקדמות ושערים לחכמת הקבלה:

מסכת
עירובין
דף ע"א -
המשך
אות י"ט

כּי עַל יְדֵי לַמּוֹדָה בַּהֲתַבּוֹנָנוֹת בְּסוּדוֹתֶיהָ הַנִּפְלְאִים יִגִּיעַ אָדָם לְשִׁלְמוֹת תְּקוּנָו בְּתַכְלִית בְּטוֹל גְּאוֹתוֹ! וּלְעֶמֶת בְּטוֹלָה תִּתְגַּלֶּה הָעֲנוּה בְּג' נִקְדּוֹת הַנּוֹכַח לְעִיל דְּמַחֲשָׁבוֹת דְּבוּרִים וּמַעֲשִׂים, כִּי הַכֹּל שָׁלוֹ יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ. וְתִתְבַּטֵּל הַסָּמ"ךְ מ"ם הָרָשָׁע, כִּי עֲנוּה גִימַטְרִיָּה סמא"ל וִיעָשָׂה:

פְּעָמִים, וְכֵאן הַתְּקוּן דְּעֶצֶם הַחַיִּים:

וּסְפָר זֶה כְּתִבְתּוֹ בְּכוּנָה לַעֲזֹר לְאֲנָשִׁים קְטָנִים אֲשֶׁר כְּעָרְפִי הִנְכַּסְפִּים לְקִרְבַּת הַשֵּׁם, וְלִמְעַן יִשְׁפִּיעַ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עֲלֵיהֶם וְעָלִי מְאוּרֹו הַנוֹרָא לְמַעַן נִלְךְ בְּדֶרֶךְ תּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּתִשְׁבּוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בְּתַכְלִית קִיּוֹם רְצוֹנוֹ, אֲמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן:

(ספר מבוא לחכמת הקבלה - חלק א הקדמה)

עֲנוּה - ז' פְּעָמִים חַיִּים:

עֲנוּה - ז' פְּעָמִים חַיִּים - גִּימַטְרִיָּה:

עֲנוּה - ז' פְּעָמִים חַיִּים:

כִּי בְּנִפְּלִית הַז' מ"ק דְּעוֹלָם הַתְּהוֹ הַתְּפִשְׁטָה הַמּוֹת ז'

ב) עקר התגלות חכמת הסוד באחרונה לזכך הנפש לתשוקה ודבקות בקדשה

מסכת
עירובין
דף ע"ב

אָמַר הָמָר, הַנִּבְּזָה וְהַשְּׁפָל, אֶמֶת מֵאֶרֶץ תַּצְמַח, וְשָׁפְלִיתִי מֵאֶרֶץ, חֲרַפְתִּי אָדָם וּבִזּוֹי עַם, גִּרְעִין נִפְסָד וְנִרְקָב, וּמִמֶּנּוּ יִצְמַח זֶרַע קָדֵשׁ, לְזֶרַע בְּאוֹר הַחַיִּים, לְהִלָּהִיב לְכָבוֹד יִשְׂרָאֵל לְתוֹרָה וְלַעֲבוּדָה בְּחֻמָּה הַפְּנִימִית, מִתּוֹקָה מְדַבֵּשׁ וְנִפְתַּ צוּף, מְאִירַת עֵינַיִם וּמְשִׁיבַת נֶפֶשׁ, חֲמוּדָה גְּנוּזָה, מְתוֹק הָאוֹר לְעֵינַיִם וְטוֹב לְנֶפֶשׁ, לְזִכְכָּה וּלְהֶאֱיִרָה בְּמִדּוֹת טוֹבוֹת וְיִשְׁרוֹת לְטַעַם טַעַם אוֹר הַגְּנוּז, עוֹלָם הַבָּא בְּעוֹלָם הַזֶּה, עַל יְדֵי חֻמָּת הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים, רַעֲיָא מְהִימָנָא... לְמַזְג הַמִּדּוֹת

למוד חכמה המתוקה מדבש
בכונה להשיג אורה, ליחד
קודשא בריך הוא ביחודא
שלים.

(הקדמת המחבר ספר יחיד מלווה)

צריך לעבד את השם יתברך
בשמחה ובדבקות
בהרחבת הדעת, להשיג
ממלכות עד חכמה, המחיה את
כלם, להשיג מחין קדושים
וחדוּתא דשמעתא, כל אחד לפי
מעשיו טועם מאור התורה, כי
כל דף גמרא ופרק משניות
מחיה ממש הנפש, ובפרט ספר
הזהר עולה על כלם, ולעשות
המצוות בשמחה ומרב כל, כי
הם ממש חיינו וחיות נפשנו,
חיות ותענוג ממשי, מרב כל.

(היכל הכרכס פרשת משפטים דף קל"ט עמוד ד')

בתכלית הזכור, ענוה ושלמות
הרוח אמת, וללמד בהם על צד
הכונה להאיר הנפש ולזכרה..

ועקר התגלות החכמה הזאת
בדורנו לא היה אלא
להאיר על הנפש, לזכרה
בתשוקה ודבקות, אהבה ויראה
בקדושה וטהרה וענוה, ולא
להיות חוקר ומקבל משפה
ולחוש... כי התגלות האור
הצפון הזה בימינו היה להאיר
עלינו ועל נפשנו להסיר מאתנו
כל הזהמה ותאוות הרעות...
ולהסיר הקוצים, מדות רעות,
גאווה והשתררות על רעהו,
ויתר מדות רעות, אשר הם
לשכים בעיינינו, קנאה ושאנאה
ואהבות רעות, אשר כל זה
נזדבק ונעשה לאור המאיר על

מסכת
עירובין
דף ע"ג -
המשך
אות כ'

כא) על ידי למוד הסוד זוכים לענוה ומחין דקדושה

נופלת, ובלמוד זה נזדבק
הנפש. ובאמת, בעת למוד
הסודות, ובפרט ספר הזהר
והתקונים מאיר הנפש, ועל ידי
למוד וידיעת כוננת המצוות

העקר תדע אחי, שעקר למוד
זה שנתגלה בזמן הזה
בכל כך בהירות ואור
והתפשטות הוא מחמת שהרע
גובר מאד וכנסת ישראל

מסכת
עירובין
דף ע"ה

מְעוֹרָר בְּשָׂרָשִׁים עֲלִיּוֹנִים...
וַיֹּאֲרֶוּ לְמִטָּה בְּעִלּוֹי רַב אֹר
גָּדוֹל...

וּבַפָּרָט בָּעֵת לְמוֹד סֵפֶר הַזֶּהר,
שֶׁמֶמֶשׁ הַשְּׁכִינָה שׁוֹרָה
עָלֶיךָ וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֵאִיר
עָלֶיךָ אֹר וְחַיּוֹת, וּבִלְבָד שֶׁתְּהִיָּה
לְךָ הַכְנָעָה בְּאַמֶּת. וְעוֹד, שֶׁתִּזְכֶּה
עַל יְדֵי לְמוֹד זֶה לִהְיוֹת עֹפֵר
וְאֶפֶר וְלִסְבֹּל יְסוּרִים וְחֲרוּפִים
וְדִישׁוֹת עָקֵב, שֶׁתְּהִיָּה בְּעֵינֶיךָ
כְּאַסְקָפָה הַתַּחְתּוֹנָה שֶׁהַכֹּל דָּשִׁין
עָלֶיךָ, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יַעֲזֹר לְךָ
בְּהִרְחֵבַת הַמַּחֲזִין שֶׁל הַקְדָּשָׁה
וּבִנְעָם זִיו הַשְּׁכִינָה, שֶׁלֹּא תִרְגֹּשׁ
מִכָּל אֵלֶּה שׁוֹם הַרְגָּשׁ כָּלֵל
וּכְלָל, אֲלֵא הִרְחֵבַת הַדַּעַת
וְהַמַּחֲזִין מִשְׁמַחַת נַעַם זִיו אֹר
שְׁכִינָתוֹ שִׁישְׁרָה עָלֶיךָ.

(נתיב מלכות קאמארגא, נתיב סיחוד, טזיל ח' חות ז')

מסכת
עירובין
דף ע"ו -
המשך
אות כ"א

וּבָעֵת שֶׁאַתָּה עוֹשֶׂה הַמְצָוָה
אַתָּה מְכוֹן בְּהַכְנָעָה
וּבְאִימָה, לְעוֹרָר לְמַעַלָּה
הַמְקִיפִין וְהַמַּחֲזִין, אֵף עַל פִּי
שֶׁאֵין אַתָּה יוֹדֵעַ שׁוֹם מֵהוּת, לֹא
בְּמַקִּיפִין וְלֹא בְּמַחֲזִין וְלֹא בְּשׁוֹם
דָּבָר... אֵף עַל פִּי כֵן בִּידִיעַתְךָ
אַתָּה מְעוֹרָר אֶת מְצִיאוֹתֶם, אֵף
שֶׁאֵינְךָ יוֹדֵעַ מֵהוּתֶם נִמְשָׁךְ
אַלֶּיךָ אֹר גָּדוֹל, וְאַתָּה עוֹבֵד אֶת
הַשֵּׁם בְּשִׁמְחָה וּבְטוֹב לִבֵּב מִמֶּשׁ
מֵרַב כָּל, בְּגִדְל אֹר הַמֵּאִיר
עָלֶיךָ.

(כב) נִסְתַּר דְּתוֹרָה מִן נֶגֶד מֵינּוֹת, שֶׁנֶּאֱתַת חֲנוּם וְלִשׁוֹן הָרַע

שֶׁהָרַע גּוֹבֵר וּמִתְנַשֵּׂא וְחֻצָּפָא
יִסְגִּי... מִי יִגֵּן עָלֵינוּ מִן
הַקְּלָפוֹת הָרָעוֹת הַמַּחֲשִׁיכִים
הָאֹר וְהַשְּׁכָל. וְעַל יְדֵי נִגְלִית
הַתּוֹרָה אֵי אֶפְשָׁר בְּדוֹר כָּזֶה
בְּאֵין פָּנִים לְהִלָּהִיב כָּל כָּךְ
נֶפֶשׁ הַמְשַׁכֵּלֶת בְּדִבְקָה
וְחֻשִׁיקָה, שֶׁהָרַע וְהַמְקַטְרָגִים
הָרוֹחֲנִים מִתְגַּבְּרִין, וְלֹא עוֹד

בְּדוֹרוֹת הָרִאשׁוֹנִים הָיוּ יְכוּלִּין
לְהַשִּׁיג שְׁלֵמוֹת
נֶפֶשׁ, לְהִתְלַהֵב בְּזִכּוֹן רַב
וּבְקִדְשָׁה לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמָם
נַעַם זִיו אֹר הַשְּׁכִינָה בְּאֹר
עֲלִיּוֹן וְצַח בְּדִבְקוֹת וִירָאָה
וְאַהֲבָה, וְהַכֹּל עַל יְדֵי פִשְׁטוֹת
הַתּוֹרָה, תּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה נִגְלָה,
אַבֵּל בְּדוֹר זֶה עֲקָבוֹת דְּמִשְׁיחָא,

מסכת
עירובין
דף ע"ז

הצרות וחלישות דעת מרשעים
המינים ואפיקורסים.

וְכֵן אַחֵי טַעֲמוֹ וְרֹאוֹ אֹרֹת הַגְּנוּזִים
וּמְתִיקוֹת שֵׁישׁ בְּזָהָר
הַקְדוּשׁ הַמְּאִיר לְנַפֶּשׁ, עַד
שֶׁמֶרֶב אֹרֹת תִּקְבַּל עַל עֲצָמָךְ כָּל
הָרְעוֹת וְהַצָּרוֹת וְהִסּוּרִין, וְלֹא
יִתְחַלֵּשׁ דַּעְתְּךָ וְלֹא תִפֹּל
מִמַּדְרָגְתְּךָ, וְתִתְעַלֶּה לְמַעְלָה
לְמַעְלָה עַד רוֹם הַמַּעְלוֹת, חֲזַק
חֲזַק חֲזַק וְאַמֵּץ, לֹא תִירָא וְלֹא
תִפְחַד.

(נתיב מלכותיך, נתיב הפורק, נציל א' אות ל')

אֵלָּא שֶׁהֵם מִתְלַבְּשִׁים
בְּגִשְׁמִיּוֹת בְּעֶרְב רַב שֶׁהֵם
הָרַבִּים, וּמוֹשֵׁל וְגוֹבֵר
אֶפִּיקוֹרְסוֹת וּמִיֻּנוֹת וְשִׁנְאָת חֲנָם
וְלִשׁוֹן הָרַע, וְכָל מִי שֶׁהוּא
חֲצוּף בְּיוֹתֵר גּוֹבֵר בְּיוֹתֵר.

וְלֹא מְתִיקוֹת עֲרֻבוֹת נַעַם זִיו
לְשׁוֹן הַזֹּהָר וְהַתְקוּנִים
וְכַתְבֵי מָרָן, הַמְּאִירִין לְנַפֶּשׁ
הַמְּשַׁכֵּלֶת וּמִשְׁבִּין הַדַּעַת
מִשְׁמַחַת לֵב וּמְאִירַת עֵינַיִם, לֹא
הָיָה בְּאַפְשָׁרוֹת לְהֵאִיר מֶרֶב

מסכת
עירובין
דף ע"ח -
המשך
אות כ"ב

כג) למוד הנגלה על דרך הסוד

הַקְדוּשׁ, הֵינּוּ נִסְתָּר, כְּנֻזָּר, וְאַחַר כֵּן
וְהֵטִי אֲזַנְךָ (לְלֹמֹד הַנִּגְלָה שְׁלֻמְדָתָהּ,
לְהִבִּינוּ גַם כֵּן עַל דֶּרֶךְ הָאֱמֶת הַנִּסְתָּר).
וְנִדְפַס אַחֵר כֵּן זֶה בְּסִפּוֹר דְּבָרֵי
יְחִזְקָאֵל, אוֹלָם נֹדַע וּמוֹבָן עַד
כִּמָּה חֲבִיב דְּבַר שְׁנִשְׁמַע מִפִּי
הַצַּדִּיק בְּעֲצָמוֹ וְכו'.

וּבְאֹתָם דְּבָרִים בְּשֶׁכֶת קֹדֶשׁ
שֶׁהִגִּיד אֲדָמוֹר
הַקְדוּשׁ הַנִּזְכָּר לְעִיל עַל הַכְּתוּב
שִׁמְעִי וְכו' וְהֵטִי אֲזַנְךָ לְלֹמֹד
הַנִּגְלָה לְהִבִּינוּ עַל פִּי סוֹד, וְאַמֵּר

שִׁמְעִתִּי מִפֶּה קְדוֹשׁ אֲדָמוֹר
רַבִּינוּ הַסָּבָא קְדִישָׁא
זְכוּתוֹ יִגֵּן עָלֵינוּ מְשִׁינָאנָע, עַל
הַכְּתוּב שִׁמְעִי בַת וְרָאִי, הֵינּוּ בַת
נִקְרְאָת כְּנִסֵּת יִשְׂרָאֵל (כְּדָאֲמַרִּין
בְּחִגִּיגָה בַת, בַּתוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אַבִּינוּ),
צְרִיכִין לְלַמֵּד נִגְלָה וְנִסְתָּר, הֵינּוּ
(נִגְלָה) בְּגִמְרָא אֲמַרִּין תָּא שִׁמְעִי,
לְשׁוֹן שְׁמִיעָה (שְׁמַעְתָּא), וּבְנִסְתָּר
בְּזָהָר הַקְדוּשׁ הוּא לְשׁוֹן תָּא
חֲזִי. וְזֶה שְׁכָתוּב שִׁמְעִי בַת,
(שִׁלְמֹד מִקְדָּם נִגְלָה, תָּא שִׁמְעִי, כְּנֻז',
וְאַחֵר כֵּן) וְרָאִי, (תָּא חֲזִי, בְּזָהָר

מסכת
עירובין
דף ע"ט

אז נדפס רק בפני עצמו). אמנם אבי (הוא רבינו הגאון הקדוש בעל דברי חיים) זכרוננו לברכה היה אומר עליו (על האריה דבי עלאי), שכל למודיו אז גם בנגלה אפילו בימות החל הם כלם על דרך סוד יפרשם גם כן.

(דברי פורק מונקאטש, מבדוקה ו', כ"ז)

אז לדגמא כמו הגאון הקדוש מורינו הרב רבי אריה לייב זכותו יגן עלינו מוישניצא בעל אריה דבי עלאי, שהיה דרכו בקדש אחרי סעדת ליל שבת קדש (ובפרט בלילות הארכות בחרף) היה יושב ולוקח בביתו ללמד הגמרא עם ספר מהרש"א (שהיה

כד) האם ללמוד קבלת הרמ"ק או קבלת האר"י

אינה יפה והשני יפה אך אינה מיחסת, ואני יודע במה לבחור. והאדמו"ר משיבו: היפה - הרי היא יפה. כלומר, הרבי פוסק לבחור ביפה.

אותו אדם אינו משתהה, נוטל ברפת פרדה מהאדמו"ר וכבר הוא יוצא מחדרו של הרבי. החסידים תמהים מאד, השאלה נראית בעיניהם תמוהה, ועוד יותר התשובה של הרבי.

למראה עיניהם המשתאות נענה הרבי ואמר: אדם זה הנו צדיק נסתר, ושאלתו היתה: איזו שיטת קבלה ילמד, האם קבלת הרמ"ק שהנה מיחסת - משום

חסידים מספרים, שפעם נכנס אדם שנראה רחוק מאד מן החסידות, לבוש ומראהו כאחד ממשכילי ברלין, אל האדמו"ר רבי שמחה בונים מפשיסחא, שהיה נקרא בפי בני דורו "חכם האדמו"רים" ובין תלמידיו נמנים גדולי האמה המפרסמים, ביניהם האדמו"ר ה"שרף" מקוצק, האדמו"ר בעל חדושי הרי"מ, ועוד רבים.

תמדהו החסידים מאד, מה לאדם זה בבית רבם? נדחקו החסידים ונכנסו אחריו לשמע מה תהיה שאלתו. והנה הוא פותח ושואל את האדמו"ר מפשיסחא: מציעים לי שני שדוכים, האחת מיחסת אך

מסכת
ערוכין
דף פ"א

שָׁכַךְ לְמַדּוֹ הַדּוּרוֹת הַקּוֹדְמִים, אֲךָ אֵינָהּ יָפָה וְעִמְקָה כְּקִבְלַת הָאֶרֶץ, אוֹ יִבְחַר בְּקִבְלַת הָאֶרֶץ שֶׁהִנֵּה יָפָה וּמַפְעִימָה, אֲךָ הִיא כְּקִבְלַת הָרִמָּ"ק. עֲנִיתִי לוֹ - הַמְשִׁיךְ הָרַבִּי לְהַסְבִּיר - כִּי יִבְחַר לְלַמֵּד קִבְלַת הָאֶרֶץ.

(כה) בַּעֲסַק הַתּוֹרָה צָרִיךְ לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ גַּם לְנִסְתֵּר דִּתּוֹרָה

בַּעֲת שֶׁהָאָדָם עוֹסֵק בַּעֲסָקָיו בַּעֲנִינֵי עוֹלָם הַזֶּה צָרִיךְ לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּהַבּוּרָא יִתְבָּרֵךְ וְלֹא יִהְיֶה נִפְרָד מִדְּבָקוֹתָיו, עַל דְּרָךְ שֶׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי כָּל יָמֵי אֶתְקַטְרְנָא בְּקִטּוּרָא חָדָא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאֶפִּילוּ בַּעֲת שְׁעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, לֹא דֵי מַה שְׁמַדְבֵּק אֶת עֲצָמוֹ בְּהַתּוֹרָה בְּאַהֲבָתָהּ, כִּי אִם שְׁצָרִיךְ לְדַבֵּק אֶת עֲצָמוֹ גַּם לְהִנְסֵתָר שֶׁבָּהּ שֶׁהוּא הַמַּאֲצִיל הָעֲלִיּוֹן יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ וְכוּ'.

מסכת עירובין דף פ"ג

(תוספתא נדרים פרק טו)

(כו) כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ, אוֹתִיּוֹת יוֹחָאי, עַל יְדֵי זִרְעוֹ שֶׁל יוֹחָאי שֶׁהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, לֹא תִשְׁכַּח הַתּוֹרָה

לְכוּ חֲזוּ מַפְעָלוֹת הַשֵּׁם הַתְּגָלוֹת נִפְלָא מְסוּד גְּדֻלַּת הַתְּנָא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּהּ: שְׁנֵאֲמַר: "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ". וְכַמְבָּאָר בַּזֵּהָר (נִשְׂא קַכְד): 'בְּחַאי חֲבוּרָא דְאִיהוּ סִפּוּר הַזֵּהָר יִפְקוֹן בֵּה מִן גְּלוּתָא'.

מסכת עירובין דף פ"ד

וְעֵתָהּ בּוֹא וּרְאֵה וְהִבֵּן נִפְלְאוֹת נִסְתָּרוֹת שֶׁל תּוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה. כִּי עַל כֵּן סִמְךָ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי עֲצָמוֹ עַל זֶה הַפְּסוּק "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זִרְעוֹ". כִּי בְּאֵמַת בְּזֵה הַפְּסוּק בַּעֲצָמוֹ מְרַמֵּז וְנִסְתָּר סוּד הַזֵּה, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי הַבְּטִיחַ שֶׁלֹּא תִשְׁתַּכַּח תּוֹרָה מִיִּשְׂרָאֵל עַל יְדוֹ. כַּמּוּבָא בְּדַבְּרֵי רַבּוּתֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָּהּ (שַׁבָּת קלח:): 'כְּשֶׁנִּכְנְסוּ רַבּוּתֵינוּ לְכַרֵּם בִּיבְנָה אָמְרוּ: עֲתִידָהּ תּוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּכַּח מִיִּשְׂרָאֵל וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שֶׁלֹּא תִשְׁתַּכַּח.

בסופי תבות כנזכר לעיל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק "כי לא תשכח מפני זרעו" הם אותיות יוחאי, וזה שמרמז ומגלה הפסוק כי לא תשכח מפני זרעו, מפני זרעו דיקא, הינו מפני זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי. כי על ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק

שעל ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשכח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק "כי לא תשכח מפני זרעו" הם אותיות יוחאי, וזה שמרמז ומגלה הפסוק כי לא תשכח מפני זרעו, מפני זרעו דיקא, הינו מפני זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי. כי על ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק

ודע, שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמז בפסוק אחר. כי דע כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד): עיר וקדוש מן שמיא נחת, ראשי תבות שמעון וכו'.

(ספר לקוטי מוהר"ן - צתחלת הספר)

(כו) דורנו, דור האחרון לפני ביאת המשיח, נלקה בחשכות מכפלת מהמימינים ומהמשמאילים

(כח) מי שלא למד רזין דאורייתא לא זכה לפנימיות הקדוש ברוך הוא

מי שלא למד חכמת לפנימיות הקדוש ברוך הקבלה של סודות דאורייתא, לא זכה ורזין

מסכת עירובין דף פ"ו

(ספר ברית מנוח דף 97 ב')

(כט) אלו שנמנעים מלמוד הזהר וכתבי האר"י מחמת יראתם, או חס ושלום עצלותם, או זרות הלמוד הקדוש הזה, שהוא לא כנגלות התורה.

הן היום ראיתי את עני עמי אשר במרקש, עיר גדולה של חכמים וסופרים בפשטי התורה וסודותיה, וביום שנפטר רבותי לעדן גן אלהים, המה ותלמידיהם, לא עמדו אחרים תחתיהם, כי על הגלות וטרדות המסים רבו

מסכת עירובין דף פ"ו

עליהם, וכמעט נשתכחה תורה זו מהם, כי מחסרון המלמדים חסרו תלמידיהם, אז אמרתי הנה באתי, במגלת ספר כתוב עלי, עת לעשות להשם, מי יתן איפא ויפתבון מלי בעט ברזל ועופרת, ולא תהיה תורת האמת זו חס ושלום נעדרת, ולעד בצור יחצבון לשום להם שארית, תקנה טובה ואחרית, ואל ההרים אשא עיני, יבא עזרי מעם השם, כי במה

אתרצה אל אדנ"י, הלא בראשי האנשים הקדושים, לזכות את הרבים אשר בדרך האמת רצים ואל השם נגשים, יתקדשו עוד קדשה יתרה, באש דת סודות התורה, וילמדו הזהר בשפה ברורה, מסקל ומגה פדת וכשוורה, ומסמן באותיות הפרוש כשרגא דנהורא, למצא מבקשם מיד ולא לתר במהרה.

(המקדל החלקי רבי שלום צוזאנלו)

(ל) אם ימצא אחד בעיר ושנים ממשפחה הלומד סתרי תורה, האיש הזה הוא בעקר בדעת השלם בלי חסרון

מסכת
עירובין
דף פ"ח

(ספר קנה הגדול דף מ"א עמוד ג')

(לא) המלאך הנברא מלמוד הקבלה לעולם אינו נפרד מהאדם

בהקדמות התקונים (י"ד):
הלכה איהי קבלה. הטעם למה הקבלה נקרא הלכה, על כי היא לבדה הולכת עם האדם לבית עולמו. וזה רמוז במה שכתוב אל תקרי הליכות אלא הלכות, ולמה לא נכתב 'הלכות עולם לו', ללמדך דדוקא הקבלה הנקראת

הלכות הם הולכים עם האדם לבית עולמו, ובכל מקום שהולך ביתו עמו לצותא ולכבוד ולתפארת, כי המלאך הנברא מלמוד הקבלה לעולם אינו נפרד מהאדם נוסף על מתן שכרו, אבל למוד הפשוט שכרו אתו ופעלתו לפניו.

(כסא מלך להקדמות התקונים זכר דף י"ד):

לב) ספר הזהר הוא עקר כל ספרי מוסר, והוא ילהב לבך בשלהבת אש לעבודה התמימה - ספר הזהר הוא המפתח והוא הסוגר

ההקדמות, וזה תכן דבריו: ולא מבעיא בחלק הנגלה שבוזהר, שבו בודאי יכול כל אדם לעסק, כמו שהוא עוסק בשאר מדרשי חכמינו זכרונם לברכה, אלא אפלו בחלק סתרי התורה שבוזהר יכול כל אדם לעסק בו אפלו בעיון, כמו שהוא עוסק בנגלות התורה בעיון, ומי שאינו יכול לעסק בנגלות התורה בעיון, לפחות יעסק בבקיאות בספר הזהר, חוץ מה שרגילים כלל ישראל לגרס את לשון הזהר ואת ספר תקוני הזהר תמיד, ובפרט בחדש אלול, המקדש ומטהר את נפש האדם ומלהיבו לעבודת השם יתברך, שזהו כל תכלית למוד וגרסת הזהר הקדוש אך ורק להתקרב להקדוש ברוך הוא ולזכות ליראת השם.

בספר סור מרע ועשה טוב (דף ט"ז): וזה לשונו: תדבק נפשך בספרי יראים שתראה בכל עת חיובך לבורא כל עולמים, ובפרט בספר הזהר שהוא עקר כל ספרי מוסר, והוא ילהב לבך בשלהבת אש לעבודה התמימה, ספר הזהר הוא המפתח והוא הסוגר. עד כאן לשונו.

על חלק הנסתר שבו כתב בספר יסוד ושרש העבודה (שער ו' פרק ג'): וזה לשונו: אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדלותו ורוממותו יתברך שמו מכל למודנו, כמו מלמוד חכמת הקבלה, וביחוד מלמוד ספר זהר הקדוש והתקונים, חכמת אדם תאיר פניו וכו'.

ראה בהקדמת מורינו הרב חיים ויטאל לשער

מסכת
עירובין
דף פ"ט

מסכת
עירובין
דף צ'
(המשך
אות ל"ב)

לג) ללמוד אף על פי שאין לו לב

לב עתה יהיה לו לב במתיבתא דרקיעא. (ספר חסידים תתשס"ד)

ואם אדם טורח לדעת בזה העולם למודים, אף על פי שאין לו

מסכת
עירובין
דף צ"א

(ד) אינו מוצא מי שילמדהו - יקרא בה מעצמו

וגם כן למדנו שמי שאוהב חכמת פי שהוא שונה בה, כי מכל מלה האמת ואינו מוצא מי ומלה נעשין אילנין רבבין.
שילמדהו יקרא בה מעצמו אף על (אור החיים בסקדמיה)

(ה) הגר"א זכרנו לברכה וזהו הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם (פרוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

(ו) פנימיות התורה הם חיים לנפש

פנימיות התורה הם חיים לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז מסכת עירובין דף צ"ב
לפנימיות הגוף וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות
שהוא הנפש והחיצוניות בהם. (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו)

(ז) עקר הגאולה בלמוד הקבלה

הגאולה לא תהיה, רק על ידי הגאולה בלמוד הקבלה.
למוד התורה, ועקר (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

(ח) ללמוד ספר הזהר ושערי אורה

שאיתי ממנו: איך הדרך לצאת ידי חובתו השעור למוד
אורה כדי להבין קצת הכנויים בזהר הקדוש, רק בלי הפרוש, כי
שאמרו רבותינו זכרונם לברכה? הוא מבלבל ומסיע לענין אחר.
והשיב: ללמוד ספר הזהר ושערי (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

(ט) סודות הקבלה, קדם רשב"י והאר"י זכרנו לברכה היו בסוד גדול, ואחר כך שוב לא היה סוד, והתירו לגלות הסוד

יש כמה דברים שהם בתחלה כגון קצת סודות הקבלה שקדם מסכת עירובין דף צ"ג
סוד ואחר כך שוב אינו סוד רבי שמעון בר יוחאי והאר"י

זכרוננו לברכה היו אלו הדברים בסוד גדול, ולא היו מדברים מזה כי אם בסוד גדול מאד, ואחר כך בימי רבי שמעון בר יוחאי והאר"י זכרוננו לברכה, שוב לא היה סוד, והתירו לגלות הסוד קצת. וכן יש כמה וכמה דברים שהם עכשו סוד ואחר כך בימים הבאים לא יהיו סוד. (חיי מוהר"ן מפאקלד, תי"ט)

(מ) הזהר סגלה אף שאינו מבין

ובגדודן שאר הלמוד יהיה בזה האפן: מי שיהא בעל עסק גדול יהיה רב למודו בזהר הקדוש אף שאינו מבין, כי מה אכפת ליה שאינו מבין אפלו הכי הוא סגלה. (מאמרי אדמו"ר בצקן הפקדים דף תקע"א)

(מא) עת קבוע בספר הזהר

והעקר שיהיה עת קבוע בכל יום ללמד ספרי מוסר כמו ראשית חכמה וספר הישר לרבינו תם ובפרט בספר הזהר. (מאמרי שטרים עמוד 40)

מסכת
עירובין
דף צ"ד

(מב) תקוני הזהר הקדוש - קדם השנה ממש

לכבוד קדשת תלמידי המכהן וכו' מורנו הרב דוד גרו יאיר וכו' ומאד יש לי צער גדול מזה, אבל אינני ויהי אלקים אתה. בכל לילה קדם השנה ממש תלמד מאמר אחד מתקוני הזהר הקדוש ואז תישן בטח ובל תירא בעזרת השם יתברך, והשם יתברך יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא, אמן כן יהי רצון, מנאי מורו ישראל בן מורנו הרב רבי אליעזר בעל שם ממצבוב. (פטר שם טוב)

(מג) דף זהר הקדוש אליבא ריקניא

דף זהר הקדוש אליבא ריקניא פן ישיאך לבבך לחדל מזה. מונע כל מילי בישא והשמר (הקדמות רבי משה גרינלד מחוסט אות כה)

מד) אחר פטירתו יזכה להבין

וּאֶפְלֹךְ מֵה שְׁאִינוּ יָכוֹל לְהִבִּין שִׁיזְדַּכְךָ חָמְרוֹ אִזּוּ יִזְכֶּה לְהִבִּין
עַל בּוֹרִיו, אֵף עַל פִּי וְכו'. לְכָךְ יִלְמַד אָדָם אֵף עַל
כֵּן הַלְמוּד בְּעֶצְמוֹ הוּא פִּי שְׁאִינוּ יוֹדֵעַ.
תּוֹעֵלֶת, שְׁאֵחֶר פְּטִירְתּוֹ

מסכת
עירובין-
דף צ"ה

(מאור עינים חדושים שבת)

מה) זהר הקדוש מסגל לנשמה ודבר השוה לכל נפש

וְגַם צָרִיךְ כָּל אָדָם לְהִרְגִּיל אֶת
עֶצְמוֹ לִזְמַר בְּכָל יוֹם סֵפֶר
זֶהֱרֵה הַקְדוֹשׁ קֹדֶם הַתְּפִלָּה, וּמִן
אֲלוּל עַד אַחֵר יָמִים טוֹבִים
לְגַמֹּר סֵפֶר תְּקוּנֵי הַקְדוֹשׁ. וְאֵל
יֹאמֶר הַסֵּרִיס, הֵן אֲנִי עֵץ יִבֵּשׁ
וּמִי אֲנֹכִי לְגִשֶׁת אֶל הַקְדֵּשׁ
פְּנִימָה בְּסִפְרֵי קְבָלָה. כִּי כָּבֹד
הַסְפִּימוּ כָּל הַצַּדִּיקִים וּבְרָאשֵׁם
הַצַּדִּיק הַמְּפָרֵס הַמְּנוּחַ מוֹרְנוֹ
הֶרֶב צָבִי זְכוּרֹנוֹ לְבִרְכָּה

מִזִּידִּיטְשׁוֹב בְּסִפְרוֹ סוּר מֵרַע
בְּכַמָּה רְאִיּוֹת מוֹכִיחוֹת כִּי זֶהוּ
מַעֲצָת הַיֵּצֶר וְשִׁקָּר בְּיָמֵינוּ, וְאֵף
שְׁאִינוּ מִבֵּין הַכֹּל, מְכַל מָקוֹם
לְשׁוֹן הַזֶּהֱרֵה הַקְדוֹשׁ מְסַגֵּל
לְנֶשְׁמָה וְהוּא דָּבָר הַשְׁוֶה לְכָל
נֶפֶשׁ יִשְׂרָאֵל קָטָן וְגָדוֹל שֵׁם
הוּא, כָּל אֶחָד לְפִי הִבְנָתוֹ וְשִׁרְשׁ
נִשְׁמָתוֹ.

(הנפשות ושרות, רבי יצחק הכהן קורטוב
מנחם מנדל (ה'תק"ל))

מו) למוד הזהר הוא שלמות גדול אל הנפש

בְּכָל זְמַן שִׁיחֶיהָ לוֹ שֶׁהוּא יִלְמַד
הַתַּנְ"ךְ מִשְׁנֵה גְמָרָא הִלְכָּהּ
וּבִמְדָּרֶשׁ וּבִזְהַר הַקְדוֹשׁ. כִּי
לְמוֹד הַזֶּהֱרֵה הוּא שְׁלֵמוֹת גָּדוֹל

אֶל הַנֶּפֶשׁ, וְאֵף עַל פִּי שְׁאִינוּ
מִבֵּין, הַלְשׁוֹן שֶׁל הַזֶּהֱרֵה לְבַד
מְסַגֵּל מְאֹד.

מסכת
עירובין-
דף צ"ו

(סדר הלמוד, רבי חנוך בענין מאלעסק, חות צ')

מז) למוד ספר הזהר הרבה, ואין מספיק שאר הלמוד

אָמַר לִי (רבי פנחס מקאריץ זצ"ל) הַזֶּהֱרֵה הֶרְבֵּה (זיך אריינטאן) כִּי
שְׁאִנִּי צָרִיךְ לְלַמֵּד סֵפֶר מַחֲמַת חַשְׁכוֹת הַגָּלוּת צָרִיךְ

לְהֹאִיר בְּאוֹר גָּדוֹל וְאֵין מִסְפִּיק שְׁאֹמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי
שָׂאֵר הַלְמוּד אֶפְלוּ שֶׁהוּא שֶׁהִזְהֵר יִגֵּן בְּדָרָא דְמִלְפָּא
מִתְמִיד בְּלְמוּדוֹ בְּשָׂאֵר מְשִׁיחָא, עֵינֵן שָׁם.
הַשְּׁעוּרִים, וְכֵן הוּא בִּזְהֵר (לְפֶת לֹאֲפִים קמ"ד - מְדָרְשׁ פְּנִיחָם)

מח) אף מי שאינו מבין פנימיות דבריו, כל חד הטועמו מסגל
לנשמה להאירה ולזככה

וְמִי יָכוֹל שִׁיחַ גָּדֹל קִדְשֵׁת סֵפֶר לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת הַשֵּׁם
הִזְהֵר וְתוֹעֲלָתוֹ אֲשֶׁר דְּבָרָיו הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא. וְאֵף מִי שְׁאִינוֹ
צְפוּנִים וְנִסְתָּרִים כְּלָפִידִים מִבֵּין תּוֹכִיּוֹת פְּנִימִיּוֹת דְּבָרָיו כָּל
בּוֹעֲרִים מְאִירִים וּמְזַהֲרִים. חָד הַטּוֹעֵמוֹ וְלוֹמֵד לְשׁוֹנוֹ,
פֶּתַח עֵינָיו מִקּוֹר הַחַיִּים, חַיִּי דְּבָרָיו הֵמָּה מִסְגָּלִים לְנִשְׁמָה
הַנִּפְשׁוֹת תּוֹכוֹ רְצוּף אֶהְבָּה, לְהֹאִירָהּ וּלְזַכְכָּהּ כְּנוֹדָע.
דְּבָרָיו מְלַהֲבִים אֶת הַלְבָבוֹת (הַקְדַּמַּת בֵּית דִּין חֲמִשָּׁטְרֶדֶס לְפִיכּוּס הַזֵּכֶר תַּקֵּס"ד)

מסכת
עירובין
דף צ"ז

מט) לשון הזהר מסגל לנשמה אף דלא ידע מאי קאמר

כְּבָר נִודַע גָּדֹל יָקָר תְּפֹאֶרֶת וְגִדְלָה לְשִׁקָּד עַל דְּלִתּוֹתָיו יוֹם יוֹם, אֲשֶׁר
תְּהִלּוֹת סֵפֶר הַיָּקָר וְהַקְדּוּשׁ חֲכָמִים הַגִּידוּ שְׂאֵף לְשׁוֹנוֹ לְשׁוֹן
תְּקוּנֵי זֶהר שְׁחֵבֵר הַתְּנָא הָאֱלֹקִי הַזֵּהב (הִזְהֵר) מִסְגָּל מְאֹד לְנִשְׁמָה
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי זָכָר צָדִיק אֵף דְּלָא יָדַע מֵאִי קָאֵמֵר.
לְבָרְכָהּ, אֲשֶׁרִי אָדָם שׁוֹמֵעַ לוֹ (הַסְפָּמַת הַרֵכ"ק מֵאֶפְסֵטָא תְּקוּנֵי זֵכֶר דְּפִיכּוּס מְעַצְמָה)

נ) ללמוד חמש דפין בזהר בכל יום

וְרֵאיוֹי לְקַבֵּעַ עֲצָמוֹ לְלַמֵּד קוֹצִים מְדוֹת רָעוֹת וְתַאֲוֹת
חֲמֵשׁ דְּפִין בִּזְהֵר רָעוֹת לְזִכּוֹת בְּנֵעַם הַשֵּׁם,
בְּכָל יוֹם, וְהוּא תוֹעֲלָת גָּדוֹל וְהוּא מְרַפָּא וְתִקּוֹן לְחֻטָּאִים
וְתִקּוֹן גָּדוֹל לְנִפְשׁ לְהֹאִירָהּ וּפְשָׁעִים שֶׁל הַנִּפְשָׁה.
וּלְזַכְכָּהּ וּלְתַקְנָהּ וּלְכַלּוֹת (מוֹרֵכֵי בְּרָאָבֶט לְהַחֲדִי"ח חו"ת מ')

מסכת
עירובין
דף צ"ח

נא תקון לבעל תשובה שיאמר
חמשה דפין זהר או
תקונים בכל יום.
וכן נתן מרן האר"י תקון לבעל
תשובה שיאמר חמשה

(מורה צדק לכהן"א ח"א מ')

נב למוד זהר הקדוש אף באין מבין חשוב כאלו חדש חדושים

מעלת חדושי תורה שהוא
חשוב מאד בשמים
ממעל, עד שאמרו בזהר
הקדוש שבונה שמים חדשים,
ועליו הכתוב אומר: "לנטע
שמים וליסד ארץ ולאמר לציון
עמי אתה", אל תקרי עמי אלא
עמי, שנעשה שתרף להקדוש

מסכת
עירובין
דף צ"ט

(פלא יועץ סוף חדוש)

נג לומר זהר חדש קדם התפלה

תגיד להאברכים שאם רוצים
להגיד מעט זהר קדם
התפלה שיגידו זהר קדוש,
שמה גם כן יכולים להיות
חסיד.

(דברי אהרן בשם הרב הקדוש רבי אשר מפולין)

נד ילמודו בזהר הקדוש באשמורות כי הוא מזכר הנשמה,
והקדוש ברוך הוא ברב רחמיו ימלא כל משאלות לבו.

אם זכה ילמד בזהר הקדוש
באשמורות, כי בזכותו
יצאו ישראל מהגלות שדומה
ללילה. ואף שלא זכה להבינו,
אף על פי כן ילמד הלשון כי
הוא מזכר הנשמה, והקדוש
ברוך הוא ברב רחמיו ימלא כל
משאלות לבו בפרט בזכות

מסכת
עירובין
דף ק'

למוד לשון הזהר, כי הוא נייחא הקדוש ברוך הוא ימהר ויחיש
 קמיה אף על פי שהוא מגמגם וידלג ובא לציון גואל, אמן כן
 בלישניה ודאי מאן חשוב מאן יהי רצון.
 ספון ומאן רקיע, בזכות זה, (סדור שער השמים, בסדר הלמוד שכתבו הפקמנים)

נה) ללמוד זהר הקדוש פלו בכל השנה - מחלקים הדפים כפי
 הימים של כל השנה

גם דע כי יש נוהגים ללמוד הימים של כל השנה,
 זהר הקדוש פלו בכל ואשריהם ואשרי חלקם.
 השנה, שמחלקים הדפים כפי (כסא חליכו שער ד')

נו) לחלק הזהר על פי דפים ולרשם כל חלק על פתקא אחד,
 ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר השם, ללמוד כל
 אחד חלק הרשום בכל יום.

גם אלה החכמים, ראשי ומנהיגי אחד חלק הרשום בכל יום, ובזה
 כל עיר ועיר וכל פלך ופלך, יוכלו לעשות שיגמרו בין כלם
 שישימו לב לחלק דפי הזהר כל הזהר הקדוש בכל יום ויום,
 הקדוש ג' חלקים לכמה חלקים, וכבר נודע כי בזכות למוד הזהר
 ולרשם כל חלק על פתקא אחד, הקדוש יבוא הגואל במהרה
 ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם בימינו, אמן כן יהי רצון.
 החרדים על דבר השם ללמוד כל (כסא חליכו שער ד')

מסכת
 עירובין
 דף ק"א

נו) תקון לגאולה האמתית - מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא
 - לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה כפי שעור הראשון
 יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד, סיום זהר אחד לעלוי מזל עם
 ישראל, ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו.

כבר ידוע לכבודם מעלת למוד מבטל כל מיני פרעניות וגזרות
 הזהר הקדוש אשר הוא קשות ורעות ומותנא וחרבא

ובזה מעלמא. והשנה שעברה הגאונים מארי דארעא קדישא
כבר עוררנו עם ישראל אשר היא נעתקה למטה, לשקד
במודעות "תקון לגאלה על למוד הזהר לגמר בארץ
האמתית" "מטעם רבנים ובחוצה לארץ אלה סיומים.

נח) לגמר האלה סיומים בכ"ה אלול הבא עלינו לטובה כפי שעור
הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד, סיום זהר
אחד לעלוי מזל עם ישראל, ולבטל כל הצרים אותם עליונים
ותחתונים, ויפר עצת אויבינו.

רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה
אחת בלמוד הקבלה מה שלא
נעשה בלמוד חדש ימים
בפשטי התורה, כי גדול כחה
לקרב הגאלה.

ובתקון מ"ג שם בכסא מלך, כי
למוד הזהר הקדוש
בגירסא בעלמא בונה עולמות,
וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין
אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה
בו תקון למעלה בשעה אחת מה
שלא יעשה בלמוד הפשט שנה
תמימה, ומבטח לו שהוא בן
עולם הבא מבני היכלא דמלכא,
ויהיה מרואי פני המלך היושבים
ראשונה במלכותא דרקייעא.

ומה שאומרים וכי אכשר דרא,
אדרבה, שבדורות
הראשונים שהיו להם נשמות

על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ
הקדושה מבקשים מכל בר
ישראל אשר ידו משגת ללמד
עוד פעם בכדי לגמר האלה
סיומים בכ"ה אלול הבא עלינו
לטובה, כפי שעור הראשון יותר
או פחות עם בני חברתו של
אשתקד, סיום זהר אחד לעלוי
מזל עם ישראל ולבטל כל
הצרים אותם עליונים ותחתונים,
ויפר עצת אויבינו ויקלקל
מחשבותם ולא תעשינה ידיהם
תושיה, וישראל ישפן לבטח
ונראה וקראתם דרור בארץ.

ובתקון ל' בספר כסא מלך וזה
לשוננו: כמה גדול
חיוב על תלמיד חכם ללמד
קבלה, וענשם כמה גדול אם
אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ
גלותא, כי הם מעפכים הגאלה

מסכת
עירובין
דף ק"ב

מסכת
עירובין
דף ק"ג
(המשך
אות נ"ח)

קדושים ממקומות גבוהים מיצר הרע וממקרים רעים יכלו לטהר נשמתם בפשטי התורה, ועכשו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רחמנא ליצלן אי אפשר לטהר נשמתם רק בסמים יקרים, הינו בזהר הקדוש, כי לשון הזהר מסגל לזה אפלו בפטפוט לחוד ואפלו בלגלוג. ובזה יהיה נשמר מכל רע

מזוהר הקדוש פרשת פנחס (דף רי"ט) בוצינא קדישא, דנהיר חכמיה בכל דרין דהווי אבתריה עד ביאת הגואל אור תורה שיש זכות אם מחזיקים סתרי תורה בבית אף אם לא מבינים אותם.

(פסא חליכו שער ד' חות י"ח)

נט) רבי בונם מפשיסחא: מקדם לא היה היצר הרע מתגבר כל כך, והיה די תורה בנגלה לתבלין לנגדו, אבל עתה קדם הגאולה היצר הרע מתגבר יותר, וצריכים להתחזק גם בנסתר

הרב הקדוש רבי בונם מפשיסחא זכרוננו לברכה אמר לו להרב הקדוש רבי העניף מאלפסנדר זכרוננו לברכה: חדוש לי על עיר פרג שהיא מקום לומדים, ותורה בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה מגני ומצלי ואיך ירוד שם היהדות מיום ליום אחורנית רחמנא ליצלן? אכן הענין הוא דמקדם היה די בתורה הנגלית,

אבל עתה, בעקבבא דמשיחא, צריך להיות גם תורת הנסתר, כמו שאנו רואים נר דולק וקדם שפכה הוא מתחזק ביותר ושלחבת עולה יותר, כמו כן מקדם לא היה היצר הרע מתגבר כל כך והיה די תורה בנגלה לתבלין לנגדו, אבל עתה קדם הגאולה היצר הרע מתגבר יותר וצריכים להתחזק גם בנסתר.

(פורת שמחא דף כ"ז)

מסכת
עירובין
דף ק"ה